

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

5. ČÍSLO / XIII. ROČNÍK

8 Kč (11 Sk)

30. LEDNA 2005

Z obsahu:

Boží soud

Katecheze Jana Pavla II.
při generální audienci
12. ledna 2005
- strana 2 -

Apoštolové tisku

Sv. František Saleský
a sv. Jan Bosco
se stali světci
sdělovacích prostředků
- strana 4 -

Krescencie

z Kaufbeurnu -
jedna z nejvlivnějších
osobností své doby
- strana 6 -

Jsem uzdravena!

- strana 10 -

Touha po svatém přijímání

- strana 11 -

Případ Meisner

- strana 11 -

Proč poklekáme

- strana 12 -

Pomůže zákon posílit důstojnost člověka?

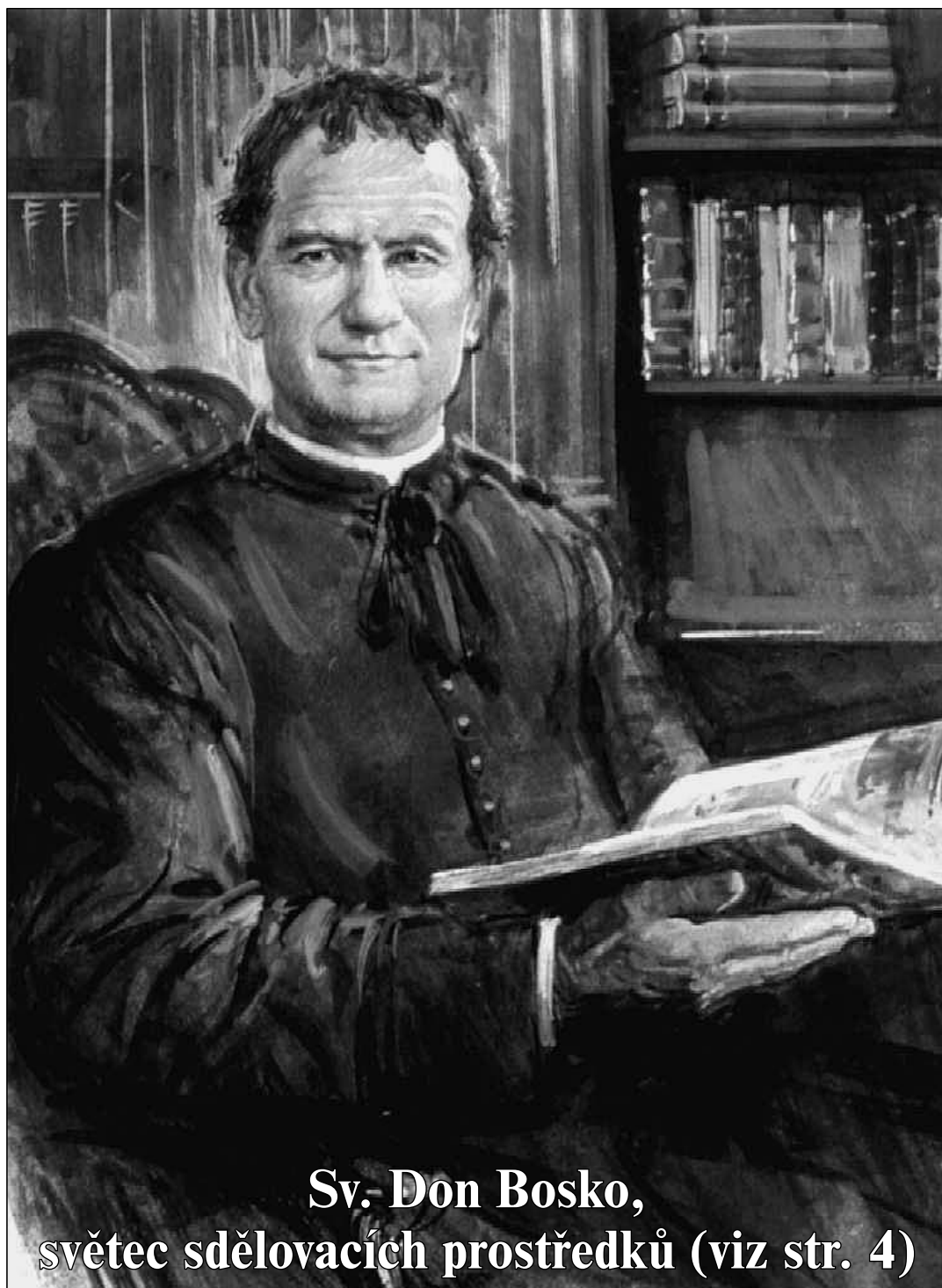
Jiří Karas, poslanec PČR
- strana 12 -

Já jsem (5)

Eucharistické meditace
ctih. Conchity Armidy
- strana 13 -

Papež Pius XII. (48)

Četba na pokračování
- strana 14 -

**Sv. Don Bosko,
světec sdělovacích prostředků (viz str. 4)**

Boží soud (Zj 11,17; 12,10.12)

Nešpory, čtvrtek 2. týdne

Hymnus, který právě dozněl, sestupuje jakoby z nebe. Je to totiž Apokalypsa, která nám ho předkládá a spojuje ho ve své první části (srov. 11,17-18) se čtyřicetiletými starci, kteří sedí před Bohem na svých trůnech (11,16), a v druhé strofě (srov. 12,10-12) s hlasitým voláním v nebi (12,10).

Svrchovaná Boží vláda

Jsmo tak vtaženi do velkého představení Božího dvora, kde Bůh a Beránek, totiž Kristus, obklopeni „korunní radou“ soudí lidské dějiny za dobro a zlo, neboť tak ukazují také konečný cíl spásy a slávy. Zpěvy, které tvoří Apokalypsu, mají právě tu funkci ilustrovat téma božské svrchovanosti, která řídí často zmatečný tok lidských událostí.

Z tohoto pohledu je příznačný první úryvek hymnu vložený do úst čtyřicetiletých starců, kteří jsou, jak se zdá, vtělením lidu Božího, vyvoleného ve dvou dějinných etapách jako dvanáct kmenů Izraele a dvanáct apoštolů Církve.

Odměna spravedlivých

Nyní Pán Bůh všemohoucí a věčný převzal svou velkou moc

a ujal se vlády (11,17) a tento jeho vstup do dějin má za cíl nejen zastavit násilné skutky rebelů (srov. Ž 2,1.5), ale především vyzvednout a odškodnit spravedlivé. Ti jsou popsáni řadou výrazů používaných k vymezení du-

chovní fyziognomie křesťanů. Jsou to služebníci, kteří věrně lnou k Božímu zákonu; jsou to proroci obdařeni zjevným slovem, které interpretuje a soudí dějiny; jsou to svatí, kteří jsou zasvěceni Bohu a ctí jeho jméno a jsou rovněž ochotni klanět se mu a následovat jeho vůli. Jsou mezi nimi velcí i malí, což je výraz drahý autorovi Apokalypsy (srov., 13,16; 19,5.18; 20,12) pro označení Božího lidu v jeho jednotě a různosti.

Konečné vítězství Beránka

Přicházíme tak k druhé části našeho kantika. Po dramatické scéně s těhotnou ženou

oděnou sluncem a rudým drakem (srov. 12,1-9) zaintonuje tajemný hlas hymnus díky a radosti.

Radost vychází ze skutečnosti, že Satan, odvěký nepřítel, který vystupoval před nebeským dvorem jako žalobník našich bratří (12,10), jak to vidíme v knize Job (srov. 1,6-11; 2,4-5), je nyní svržen z nebe a už proto nemá velkou moc. Ví, že už má jen málo času (12,12), protože dějiny dospěly k radikálnímu zvratu osvobození od zla, a proto reaguje s velkým hněvem.

Na druhé straně povstává z mrtvých vstalý Kristus, jehož krev je příčinou spásy (srov. 12,11). Přijal od Otce královskou moc nad celým vesmírem; v něm se naplňuje vítězství, moc a královská vláda našeho Boha.

Oslava mučedníků

K jeho vítězství jsou přidruženi křesťanští mučedníci, kteří zvolili cestu kříže a nepodlehli zlu a nákaze, ale svěřili se Otci a spojili se s Kristovou smrtí skrze svědectví odevzdanosti a odvahy, neboť nemilovali svůj život natolik, že by se zalekli smrti (tam.). Zdá se, jako bychom slyšeli ozvěnu Kristových slov: *Kdo miluje svůj život, ztratí ho, a kdo nenávidí svůj život na tomto světě, zachová ho pro život věčný* (Jan 12,25).

Modlitba mučedníka

Slova Apokalypsy o těch, kteří zvítězili nad Satanem a zlem Beránkovou krví, zaznívají v nádherné modlitbě, která se připisuje Simeonovi, katolikovi v Seleucii a Ktesifontu v Persii. Dříve než zemřel jako mučedník spolu s mnoha jinými druhy 17. dubna 341 za pronásledování králem Saporem II., obrátil se na Krista s touto vroucí prosbou:

„Pane, dej mi tuto korunu: ty víš, jak jsem po ní toužil, protože jsem tě miloval celou duší a celým svým životem. Budu šťastný, až tě spatřím a ty mi dáš odpočinout... Chci setrvat hrdinsky ve svém povolání, naplnit v síle úkol, který mi byl svěřen, být příkladem pro celý tvůj lid Orientu... Přijmu život, který nezná ani zármutek, ani starost, ani úzkost, ani pronásledovatele ani pronásledovaného, ani utlačovatele ani utlačovaného, ani tyрана, ani oběť; tam nevidím královny hrozby ani hrůzovládu prefektů; nikoho, kdo mě pohání před soud a trýzní stále více, nikoho, kdo se mnou smýká a děsí mě. Rány mých nohou se v tobě zahojí, ty cestou všech pouťníků; únava mých údů najde odpočinek v tobě, Kriste, křížmo našeho pomazání. V tobě, kalichu naší spásy, zmizí všechna zármutek srdce; v tobě, naše útěcho a radosti, budou setřeny slzy z mých očí.“ (A. Hamman, *Pregchiere dei primi cristiani*, Milán 1955, s. 80-81)

Bollettino Vaticano 12. 1. 2005
Mezititulky redakce Světla

EDITORIAL

Pane, zůstaň s námi, nazval Jan Pavel II. svůj apoštolský list k Roku Eucharistie. Jsou to slova, jimiž učedníci emauzští prosili Pána, aby si prodloužili blažené chvíle v jeho společnosti. Ačkoliv zatím sotva tušili, s kým to rozmlouvají, jeho společnost se jim stala velice drahá. Když ho pak poznali, zmizel jim Pán Ježíš z očí, ale přesto jejich prosbu splnil více než vrchovatě. Zůstává s námi, je mezi námi stále přítomen skutečně, nikoliv jen virtuálně. Jen problém jako by se otočil. Abychom byli v je-

ho společnosti, musíme také my být s ním. A tak se stala nanejvýš aktuální opačná prosba. Nikoliv my, ale on sám nás prosí: *Děti, zůstaňte ve mně. Beze mne nebudete mít život*. Prosí o toto společenství i svého nebeského Otce: *Otče, chci, aby tam, kde jsem já, byli se mnou i ti, které jsi mi dal. Chci, aby byli jedno ve mně. Náš Pán je skutečně a stále přítomen v Eucharistii*, abychom zůstávali s ním. Naše společenství je smysluplné jen tehdy, je-li to společenství v Ježíši přítomném mezi námi a nakonec v nás. Rok Eucha-

ristie byl vyhlášen právě proto, aby obnovil víru a vědomí tohoto společenství s Ježíšem skutečně přítomným mezi námi. Tato jeho přítomnost je základním kamenem našeho katolického náboženství.

Všech 270 liturgických zlořádků, které staví na pranýř dokument *Redemptionis Sacramentum*, má jednoho společného jmenovatele: je to pokles a nedostatek víry ve skutečnou přítomnost Spasitele mezi námi v eucharistických způsobech.

Pokračování na str. 9

Ústava Kristova království

Zamyšlení nad liturgickými texty dnešní neděle

Jásejte, máte hojnou odměnu v nebesích

Pán Ježíš končí první etapu svého veřejného působení, ve které kolem sebe shromáždil kádr svých vyvolených učedníků. Děkuju mu z celého srdce, že patříš mezi ně. Pán tě dnes zve, aby ses zúčastnil slavnostního vyhlášení ústavy jeho království. Jestliže ji správně pochopíš a zcela si ji osvojíš, zaručí ti to, co tak usilovně hledáš: blažené štěstí zde na zemi i na věčnosti. Není dlouhá, má pouhých osm vět, ve kterých je obsažen obdivuhodným způsobem souhrn tvých práv a tvých povinností, která máš jako příslušník Ježíšova království. *Kéž bys dnes uposlechl jeho hlasu: I kdyby ses cítil jeho slovy překvapen, nezavrhuj své srdce⁽¹⁾ a důvěřuj božské Moudrosti. Každý z těchto osmi zákonů ti ovšem novým způsobem ukazuje, že Ježíšovo království není z tohoto světa.⁽²⁾ Ale nelekej se toho, je tomu tak právě proto, že i nabízené blažené štěstí daleko překračuje všechno, co ti může nabídnout tento svět.*

Nesmi tě proto překvapovat, že to, co Ježíš ve své nástupní řeči staví na odiv, patří v dnešní společnosti spíše někam na periferii. Je tu řeč o vlastnostech a postojích, které se dnes nenosí, naopak, všemi prostředky, které mohou zasáhnout naše smysly a naši fantazii, se nám představují a přímo vnucují zcela opačné idoly a ideály. Není proto divu, že se ti Ježíšovo osmero blahoslavenství jeví těžko pochopitelné. Na takový pohled na štěstí a blaženost nejsi zvyklý. Jak se smířit s tím, že se tu dává přednost chudobě, skromnosti, mírnosti, slzám a utrpení, odříkání a mírumilovnosti a dokonce i strádání a pohrdání? Na první pohled se zdá, jako by nám nabízel samoúčelnou askezi, ze které se vytratila všechna lidská radost. Ale to je jen zdání, způsobené tím, že jsme ztratili smysl pro opravdovou radost a blaženost. Není tomu nakonec tak, že honba za majetkem, slávou, mocí a rozkoší všeho druhu přináší lidem více neštěstí než radosti a je příčinou nespokojenosti, sváru a osobních i celospolečenských tragédií? Radost, které dosahuje jeden na úkor druhého, nemůže být pramenem blaženosti, nýbrž rychle se mění ve svůj opak.

V čem spočívá Ježíšovo tajemství? Nabízí ti štěstí, které můžeš prožívat jako opravdu dokonalé: nikomu druhému nijak neublíží ani nekřivdí, naopak, i druhé může obda-

rovat radostí. Neméně důležité je, že nabízenou blaženost ti nikdo a nic nemůže narušit ani tě o ni oloupit. Je to návrat k té radosti, pro kterou jsi stvořen a o kterou tě nenahraditelně oloupil hřích. Pán chce ukázat všem lidem dobré vůle, že již zde na zemi mohou čerpat radost ze stejných zdrojů, jaké pro ně připravil ve věčné slávě.

Nelituj tedy toho, co se ti zatím jeví jako ztráta a omezení, ale snaž se docenit to, co můžeš získat. Zárukou slibované královské odplaty a radosti je sám Ježíš. Jestliže se ti s jeho pomocí podaří osvobodit své srdce od závislosti na majetku, moci, rozkoši, pohodlnosti a marné slávě, nezůstane v tobě smutná prázdnota. To uvolněné místo chce zaujmout sám Ježíš. Chce tě naučit radovat se nikoliv z pomíjivosti a marnosti, ale z toho, z čeho se nekonečně a věčně raduje sám Bůh.

Zve tě na cestu, na kterou se jako Bůh a člověk sám vydal. Všechno záleží na tom, abys vytrval v jeho šlépějích, i když nemá, kam by hlavu sklonil,⁽³⁾ abys byl s ním, když bude hledat, co zahynulo, abys ho sledoval, jak se smilovává a uzdravuje *všelikou nemoc a všeliký neduh*,⁽⁴⁾ když bude plakat nad osudem svého města a svého lidu, abys ho nepouštěl ani tehdy, když bude terčem pomluv, osočování a bude *mnoho trpět od starších, zákoníků a velekněží*,⁽⁵⁾ kteří ho nakonec zabijí. Právě zde však jeho cesta vstupuje do radostné slávy bez konce. Při tom všem jeho největší a nejdokonalejší radostí je *plnit vůli toho, který ho poslal*.⁽⁶⁾

Z Ježíšovy ústavy i z jeho příkladu poznáváš, že Boží království není nějakou vzdálenou vidinou, nýbrž že klepe na tvoje dveře. Boží království - to je sám Ježíš, který si tě od věčnosti vyvolil, aby v tobě a skrze tebe hlásal svou radostnou zvěst. Čím více jsi mu podoben, tím více tě naplňuje Boží království a s tebou se pak přibližuje všude a ke všem, k nimž půjdeš.

Právě proto, že svět se dal oklamat a obrátil všechnu pozornost k opačným hodnotám, potřebuje nejvíce ty, kterými pohrdá. Nemůže se obejít bez milosrdenství, bez opravdové spravedlnosti, bez pokoje. Kdo jiný mu může přinést tyto hodnoty, ne-li ti, kteří nelpí na zisku, na hmotném prospěchu a - protože mají *čistě srdce* - vidí, co je lidem ku prospěchu. *Ty, které svět pokládá za nevzdělané, vyvolil si Bůh, aby zahanbil moudré, ty, kteří nejsou vůbec nic, si vyvolil, aby zlomil moc těch, kteří jsou „něco“.*

Tím, že se tvé srdce osvobodí od marnosti, otevře se a bude vnímavé pro ty, kteří jsou *stíženi různými chorobami, jsou posedlí,*

Liturgická čtení

1. čtení - Sof 2,3; 3,12-13

Hleďte Hospodina, všichni pokorní v zemi, kteří jednáte podle jeho výroku. Hleďte spravedlnost, hleďte pokoru, snad se skryjete v den Hospodinova hněvu. Zanechám uprostřed tebe lid pokorný, chudý, ty, kteří hledají útočiště v Hospodinově jménu. Kdo zbudou z Izraele, už nebudou konat nepravost, nebudou lhát, v jejich ústech se už nenajde podvodný jazyk. Když se budou pást a odpočívat, nikdo je nebude děsit.

2. čtení - 1 Kor 1,26-31

Jen se podívejte, bratři, komu se u vás dostalo povolání! Není tu mnoho moudrých podle lidských měřítek, ani mnoho mocných, ani mnoho urozených. A přece: ty, které svět pokládá za pošetilé, vyvolil si Bůh, aby zahanbil moudré, a ty, kteří jsou ve světě bezmocní, vyvolil si Bůh, aby zahanbil mocné, a ty, které svět má za neurozené a méněcenné, dokonce i ty, kteří nejsou vůbec nic, vyvolil si Bůh, aby zlomil moc těch, kteří jsou „něco“, aby se žádný smrtelník nemohl před Bohem vynášet. A od něho pochází to, že jste spojeni s Kristem Ježíšem. Jeho nám Bůh poslal jako dárce moudrosti, spravedlnosti, posvěcení a vykoupění. Tak se splnilo, co je v Písmě: „Kdo se chlubí, ať se chlubí v Pánu.“

Evangelium - Mt 5,1-12a

Když Ježíš uviděl zástupy, vystoupil na horu, a když se posadil, přistoupili k němu jeho učedníci. Otevřel ústa a učil je takto: „Blahoslavení chudí v duchu, neboť jejich je nebeské království. Blahoslavení plačící, neboť oni budou potěšeni. Blahoslavení tiši, neboť oni dostanou zemi za dědictví. Blahoslavení, kdo lační a žízni po spravedlnosti, neboť oni budou nasyceni. Blahoslavení milosrdní, neboť oni dojdou milosrdenství. Blahoslavení čistého srdce, neboť oni budou vidět Boha. Blahoslavení tvůrci pokoje, neboť oni budou nazváni Božími syny. Blahoslavení, kdo jsou pronásledováni pro spravedlnost, neboť jejich je nebeské království. Blahoslavení jste, když vás budou kvůli mně tupit, pronásledovat a vyhaně vám připisovat každou špatnost; radujte se a jásejte, neboť máte v nebi velkou odměnu.“

neduživí a ochrnutí. Svou největší radost najdeš v tom, že budeš *prokazovat milosrdenství.* Vždyť právě proto sestoupil sám Bůh k lidem jako *dárce moudrosti, spravedlnosti, posvěcení a vykoupění.* Není to ta největší radost a útěcha? Vidíš, jak blízko je Boží království? Je škoda každého dne a každé hodiny, kdy myslíš na něco jiného.

Hleďte spravedlnost, hleďte pokoru, snad se skryjete v den Hospodinova hněvu.

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Ž 94; ⁽²⁾ srov. Jan 18,46; ⁽³⁾ Mt 8,20;

⁽⁴⁾ Mt 4,23; ⁽⁵⁾ Mt 16,21; ⁽⁶⁾ Jan 6,39

Apoštolové tisku

Sv. František Saleský a sv. Jan Bosco se stali „světci sdělovacích prostředků“, protože jsou nám příkladem účinného využití jejich moci pro obranu a šíření víry. Doba, ve které žili, nijak nezaostala ve srovnání s dnešní dobou, pokud jde o ohrožení pravé víry a systematické šíření bludů a nepřátelství vůči katolické církvi. Kdyby tito mediální světci dnes přišli mezi nás, byli by velice udiveni naší

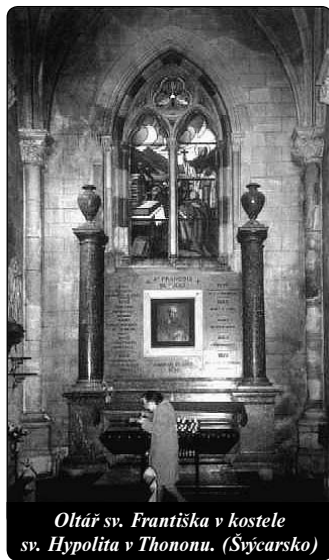

Sv. František Saleský

benevolencí a smířlivostí k různým mediálním projevům, které vážně ohrožují neporušenost Bohem zjevených a Církvi k věření předkládaných pravd víry a mravů. Svatý František Saleský je představován především pro svou charakteristickou mírnost a laskavost, ale tyto jeho vlastnosti neměly nic společného s indiferentismem a irenismem, dnes tak všude rozšířeným. Ženevský biskup dokázal v době expanze reformace nazývat věci pravým jménem a boj proti protestantským herezím vedl s takovou rozhodností, že celou svou diecézi přivedl zpět do lůna katolické církve. Kdyby si tak byli počínali všichni biskupové, neměli bychom takové problémy s ekumenismem. Ukázkou z jeho spisů toho druhu přinášíme na jiném místě tohoto čísla.

Don Bosco žil v době a v prostředí, pro které byl charakteristický boj proti Církvi jak ze strany bludařů a sektářů, tak ze strany osvíceneckých revolucionářů a nově vznikajícího státu a jed-

ni jak druzí se neostýchali používat i násilí, aby prosadili svou. Zakladateli salesiánské kongregace a apoštolu mládeže nejen vyhrožovali, ale pokoušeli se opakovaně připravit ho o život. Jeho publikační činnost mu vynesla i nepřátelství a perzekuci ze strany státních úřadů. Atmosféra byla tak napjatá, že odvážný apoštol tisku měl velké obtíže, když chtěl pro své publikace získat imprimatur, a to nikoliv proto, že by obsahovaly mylné učení, ale protože biskupové měli strach se pro tak neohrožené slovo angažovat. Don Bosco byl dalek toho, aby přizvukoval duchu doby, naopak neúprosně odhaloval často velmi rafinovaně skrývané nepravdy, ať už byly obsaženy ve školních učebnicích, kalendářích, příručkách či novinách. Je nutno obdivovat jeho všestrannou vzdělanost. Je to velká škoda, že z jeho spisů nemáme dnes k dispozici ani ukázkou. Např. jeho *Dějiny Itálie*, které vydal r. 1856, byly poctěny literární cenou a ministr školství byl ochoten knihu schválit jako učebnici pod podmínkou, že autor vynechá některá místa. Don Bosco to však odmítl slovy: „Nebudu otrocky chválit a zbaběle tupit!“ Podobným vzácným dílem Jana Boska jsou šestidílné církevní ději-

Oltář sv. Františka v kostele sv. Hypolita v Thononu. (Švýcarsko)

ny. Velice zajímavé jsou jeho životopisy papežů, a to jak jeho současníků Pia IX. a Lva XIII., tak prvních od Petra až po Silvestra I. Napsal také řadu životopisů svatých.

Salesiánský mateřinec v Turíně v roce svatořečení Jana Boska. (Kvadratura vlevo dole - tiskárna a nakladatelství SEI)

Velmi četné jsou jeho spisy asketické. Jejich tituly mluví samy za sebe: *Sedmibolestný růženec*, *Křížová cesta*, *Měsíc mariánský*, *Zjevení Panny Marie v Lasalletě*, *Obláček karmelský*, *Novéna*

Sv. Don Bosco

k Panně Marii Pomocnici. Jeho spis *Co má znát mladý muž* se za života autora dočkal 122 vydání po 50 000 exemplářů a byl přeložen do řady jiných jazyků.

Proti šířeným sektářským proticírkevním spisům vydával pravidelně co dva týdny brožury *Katolické čtení* s takovými tituly jako: *Papež*, *Církev*, *Svaté přijímání*, *Církevní hierarchie*, *Zpověď*, *Diskuse advokáta s protestantským pastorem*. Náklad těchto brožur byl až 14 tis. exemplářů. Když začal v Turíně působit odpadlý katolický kněz, Don Bosco ho bez váhání demaskoval v brožure *Kdo je Don Ambrogio?*

Na protestantský knižní kalendář *Rodinný přítel*, který byl rozdáván do rodin zdarma a kte-

rý obsahoval mezi dojemným lidovým čtením spoustu narážek a útoků na katolickou církev, odpověděl Bosco katolickým kalendářem *Il Galantuomo* (Ušlechtilý člověk), který začal vycházet

takřka ve stejné době jako u nás tehdy oblíbený lidový kalendář Moravan od rajhradských benediktnů. V kalendáři našli čtenáři mnoho užitečného, jako astronomické údaje, zprávy o konání trhů, recepty, nové mince a míry, básně, říkanky, humorné historky, ale i závažné články vzdělávací a náboženské, a vycházel ještě dlouho po světcově smrti.

Don Bosco vydával i praktické příručky, jako byl *Italský vinař*, který pojednává o pěstování vína, jeho úpravě a skladování a zařízení vinného sklepu. Jinou praktickou příručkou bylo vtipné uvedení do desetinné soustavy, která tehdy nahrazovala dosavadní funty, vědra, lokty a unce a se kterou měli obyčejní lidé nemalé potíže.

Trvalým pomníkem Boskova tiskového apoštolátu je mezinárodní tiskařství a nakladatelství *Società editrice internazionale*. Vzniklo z první primitivní tiskárny a bylo už za Boskova života nejmodernějším podnikem s řadou poboček pracuje s nejnovější technikou, tiskne a vydává tiskoviny v nejrůznějších jazycích a pracuje i pro zámožské misie. Don Boskovým heslem bylo: *Co se týká tisku, chci kráčet v čele všeho pokroku*. Měl tím však na mysli tiskářskou a nakladatelskou techniku a nikoliv modernistické pokrokářství a falešnou smířlivost.

Svatý František Saleský

V době velkého odporu od víry obnovil ženevský biskup a učitel Církve sv. František Saleský v celé oblasti katolickou víru. Použil k tomu cíli také tzv. *Kontroverzní spisy*, ve kterých na základě Lutherových citátů poukázal na vlastní pozadí církevního rozkolu, způsobeného tzv. reformací. Uvedená ukázka, týkající se Lutherových útoků na mši svatou, je z II. dílu těchto spisů, sv. 11, s. 310 a 315 německého vydání.

„Strašlivý počátek Lutherových herezí“

Dva z nesčetných příkladů ukazují, jak velký byl duch Lutherovy svévole a neústupnosti. Tak říká o mši: „Co máme říct o Kánonu a autoritě Otců? Já (Luther) odpovídám za své: Když není co říct, je jistější všechno popřít než se hlásit ke mši“ (Jena II, 296). Tento odporový a strašlivý počátek Lutherových herezí nechává bez odpovědi otázku po příčině takové nenávisti. Přivedlo k tomu Luthera nebeské vnuknutí nějakého anděla nebo dokonce samotného Boha, aby proklínal mši s takovou nenávistí? Nikoliv, spíše je přirozené, že to byl ďábel, výtečný a opravdový učitel takové Lutherovy zatrpklosti vůči mši; v jeho slovu se zapřisahal. Kdo tomu uvěří? Nikdo, opravdu nikdo by tomu neuvěřil, kdyby to neřekl sám Luther. Proto ať sám podá bez ostychu zprávu, koho to měl od počátku za učitele, že se mu zachtělo zničit mši. Protože i v našem právu je zakotveno, že musí být prozkoumán původ a počátek každé věci. V knize *O pokoutní mši a kněžském svěcení* (Wi VII, 207) ujišťuje nikoliv mimochodem, ale ex professo obšírně, že se mu o půlnoci zjevil Satan a uvedl mu pět důvodů vyšperkovaných různými obrazy, proč zcela opovrhne a ztracuje mši a kněžské svěcení. Ani námitka, kterou si Luther sám učinil, že ďábel je lhář, kterému se nesmí věřit, ho nepřesvědčila o tom, že se nemá dát strhnout ďáblými argumenty, jejichž sílu a elán v disputacích tak velkolepě vyzvedával. Obrá-

til se ke katolíkům a řekl: „Kdybyste museli snést ďáblův úder a vyslechnout jeho důkazy, přestali byste zpívat obehnanou písničku Církve. Satan totiž v jediném okamžiku překryl celého Ducha hrůzou a temnotami.“ Aby pak na místě ďábla ospra-

vedl svou námitku a odpověděl na ni, pokouší se nejrůznějšími způsoby dokázat, že ďábel někdy učí také pravdě a lže tak, že lež překrývá pravdou. Luther říká: „Veden Božím zákonem poznávám před ďáblem, že jsem zhřešil a že jsem odsouzen jako Jidáš; ale já se obracím s Petrem na Krista a dívám se na jeho nesmírnou dobrotu a jeho zásluhu. On odsoudí všechno strašlivé odsouzení. Jedním slovem,“ a to je

NEMILÉ PŘEKVAPENÍ?

Sjednocená evangelicko-luterská církev Německa vydala dokument s názvem „Všeobecné kněžství, ordinace a pověření podle protestantského pojetí“, podle kterého se nadále mohou ujmout úřadu nástupce apoštolů osoby v rozporu s Písmem i bez použití zatím tradičního vkládání rukou, jak je známe již z dob apoštolů a jak tomu bylo vždy u katolíků, pravoslavných, anglikánů i protestantů, tedy bez jakéhokoliv svěcení. Jak soudí Guido Horst, loučí se tím protestanti nejen s ekumenismem, nýbrž i s Písmem svatým a základním pilířem apoštolské tradice křesťanství. Znamená to konec s ekumenickým optimismem, především na katolické straně. Němečtí luteráni tak dali veřejně najevo, co skutečně chtějí a čemu skutečně ještě věří.

Podle Die Tagespost

Lutherův závěr, „jsme osvobozeni od pokoutních mší a od biskupského svěcení.“

To je výstižné, opravdu výstižné, vy mužové, kteří máte srdce, slyšeli jsme to na vlastní uši a viděli na vlastní oči. Hle, to je ona slavná protestantská svoboda, kterou Luther převedl svým příkladem na ostatní heretiky naší doby. Luther říká: „Jsme osvobozeni,“ ale nikoliv skrze svobodu Ježíše Krista, kterou získal svou drahocennou krví (Gal 5,1; Sk 20,28), nýbrž svobodou, kterou Lutherovi přinesl Satan z pekla. Dobrý Bože, kdo to kdy slyšel? Kdo to může vyslechnout bez hrůzy? Kdo může být svědkem toho, co prohlašuje, a nedát se do pláče? A přesto je tolik lidí, kteří se chlubí tak strašnými, odpornými a protikladnými výroky, které pocházejí z pekla a jejichž původcem je ďábel. My katolíci se držíme Krista a odporujeme Satanu a jeho nauce. Ať se tedy Luther se svými přívrženci chlubí, jak chce, že přijal svou nauku proti mši od Satana; my budeme vždy poslouchat Apoštola, který mluví o stejném tajemství, ale zcela jinak než Luther: *Co jsem přijal od Pána, to vám i předávám* (1 Kor 11,23). A tak na závěr vypálíme všem, kteří následují Luthera, ono pravdivé a potupné znamení, které pochází od Luthera a které nikdo nesmí zesměšňovat: *Máte za otce ďábla* (Jan 8,44).

PRAVOSLAVNÁ CÍRKEV STOJÍ ZA BUTTIGLIONEM

Podle názoru řecko-pravoslavného biskupa Athén Christodoulose je Buttiglione správný křesťan, který právem nazývá homosexualitu „hříchem před Bohem“. Kritika italského politika je dokladem nízkého mravního standardu lidstva. „Většina lidstva chce zjevný a do nebe volající hřích podporovat a očekává od katolíků, že k tomu budou mlčet, aby se zalíbili těm, kteří pokládají homosexualitu za normální,“ prohlásil arcibiskup.

* * *

Emeritní profesor teologie Jürgen Moltmann si stěžuje, že teologie se bojí vytáhnout do boje. Místo toho nastoupil náboženský dialog. Dialogem se ještě nikdo nestal křesťanem. Dialog nemá ani cíl, ani konec, jen stabilizuje status quo. Mezináboženský dialog má program, který je možno chápat jako uklidňující pilulku. Dialog není potřebný v „koalici dobré vůle“, ale tam, kde jsou extrémní postoje. Kdo však vede dialog s islámskými teroristy?

ZATČENÍ TERORISTÉ

Na Filipínách zatkla policie skupinu 16 sebevražedných teroristů, kteří připravovali útok na jedno katolické procesí. Policie u nich zajistila tři bomby a ruční zápalné zbraně. Procesí v předměstí Manily se účastnil desítky tisíc věřících. (misna)

ZLODĚJ U ZPOVĚDI

V Brazílii se jeden muž přiznal ve zpovědi k tomu, že vlastní ukradené kříže a svaté obrazy. Hned po zpovědi se odebral na faru a předměty vrátil. Dotyčný se nemusí obávat udání, protože zpovědní tajemství zakazuje knězi, aby jakkoliv použil to, co se dověděl ve zpovědi. Dotyčné posvátné předměty byly ukradeny před více než 50 lety.

Kath-net

Krescencie z Kaufbeuernu

„Jsem jen chudobná a nevdělaná dcera tkalce,“ říkala o sobě Krescencie Hössová, kterou 25. listopadu 2001 na svátek Krista Krále prohlásil Svatý otec za svatou. Stala se jednou z nejvlivnějších osobností své doby. Přitahovala svou mateřskou láskou a vnitřním světlem chudé i bohaté, katolíky i protestanty, kteří vyhledávali její blízkost, aby si vyprosili pomoc od vždy „veselé sestry“. Bezprostředně po její smrti se děla u jejího hrobu velká uzdravení, a tak není divu, že se zde scházelo mnoho poutníků. V některých letech dosahoval jejich počet až 70 000. Přicházeli z Maďarska, Francie, Belgie, Polska, Ruska, Itálie, Malty i Sýrie a úcta k ní se stala mezinárodní záležitostí. Ještě dnes přicházejí mnozí do Kaufbeuernu a prosí zde o pomoc i ti, kteří dosud nechtěli mít nic společného s vírou a Církví.

Tvoje srdce a moje srdce budou jedním srdcem

To, co je před Bohem velké a má trvalou cenu, začíná většinou ve skrytu, v tichu a nepozorovaně. Tak tomu bylo i u Krescencie. Narodila se v převážně protestantském městečku Kaufbeuern v Bavorsku 20. října 1682 jako Anna Hössová. Její otec ji naučil nejen tkalcovství, ale také velké lásce k Panně Marii. Při práci rozjímal se svou dcerou o utrpení Pána Ježíše, které poznamenalo celý její život. Matka ji učila lásce k chudým lidem a umění zacházet s léčivými bylinami.

Několik roků chodila se svými sestrami do školy, kde vynikala svou neobyčejnou pamětí a výborným úsudkem. *Učí se tak rychle, jako když hoří knot*, dosvědčil její učitel. Také jezuita, který ji učil náboženství, žasl nad jejími moudrými odpověďmi a zvolal: *Dítě, ty musíš mít vyššího učitele*. A skutečně tomu tak bylo. Už od malička bylo pro Annu přirozené a samozřejmé, že byla ve společnosti malého Ježíška a Panny Marie. Jednou, to jí byly tři roky, přišel k ní Ježíšek a Anna mu nabídla jablka a hrušky. Ježíšek ji vzal s sebou do nebe, kde potkala mnoho svatých v podobě dětí. Jen nebeského Otce a Pannu Marii viděla jako dospělé.

Téhož roku jí dal Ježíšek prstýnek a řekl: *Ted' jsem se s tebou zasnoubil. Tvoje a moje srdce mají být jedním srdcem*. A tak v děvčátku stále více sílilo přání zcela se darovat Bohu. Musela však

čekat. Anna byla veselá, bezstarostná, milovala koně, květy a zahrady a všechno pěkné v umění, literatuře a zvláště v hudbě. Měla krásný hlas a kvůli němu přicházeli do katolického farního kostela sv. Martina i protestanti, aby si poslechli její zpěv.

Bůh si také posloužil protestantským starostou, který patřil mezi její posluchače, aby jí připravil cestu do františkánského kláštera v Kaufbeuernu. Nejříve pomohl sestřím při koupi hostince, jehož hluk působil velmi rušivě. Když se pak do-

slechl, že sestry Annu několikrát odmítly, přímo si vyžádal u představené přijetí chudé tkalcovské dcery.

V létě vstoupila Anna Hössová ve svém rodném městě k františkánkám. Ctihodná matka představená, které bohužel chyběly všechny vlastnosti potřebné k vykonávání tohoto úřadu a která ho byla zbavena až po sedmi letech, pokládala toto přijetí nicméně za svou osobní porážku. Vnucené novicece dávala krok za krokem najevo své pohrdání a skutečnost, že zde ne-

Anna Hössová se dva roky pokoušela o přijetí do františkánského kláštera. Jednou po dalším neúspěšném pokusu poklekla před tímto křížem, který visí u vchodu do chóru, a jasně a zřetelně slyšela z úst Ukřižovaného utěšující příslib: „Zde bude tvůj domov.“

Ústa Ukřižovaného - do té doby zavřená - zůstala po těchto slovech otevřená. Až po mnoha letech vyprávěla sestra Krescencie na přání představených tuto zázračnou událost.

ní vítaná. Uražená představená prostě nechtěla vidět u Anny její upřímnou snahu a duchovní zralost. Zbožnost a pokoru chudobné novicky si vysvětlovala jako pokrytectví. Její přátelskou pozornost a horlivost chápala tak, že se dělá důležitou, a její mlčenlivost považovala za tvrdohlavost. „Farizejka“, pro kterou tím začala hotová křížová cesta, ji nemohla ničím uspokojit. Křehké děvče bylo pověřováno příliš těžkými pracemi, často dostávalo zkaženou stravu a k pití slité zbytky po druhých sestřích. Podle svědectví spolusester využívala představená Anniny herecké schopnosti na pobavení hostů. Musela hrát „drsnou ženu“ a nadávat a chovat se tak bláznivě, jako by ztratila rozum. Pak byla za neslušné chování tvrdě potrestána, aby se pak opět z poslušnosti chovala podobně. Když přišla do kláštera nová kandidátka s bohatým věnem, musela jí Anna přenechat vlastní celou a delší čas chodit noc co noc se slavníkem k druhé sestře a prosit o dovolení, aby u ní směla přenocovat. Toto utr-

Sestra Krescencie - kanonizovaná 21. listopadu 2001

pení bylo pro ni skutečnou bolestí! Ale mlčela, většinou dokonce s jemným úsměvem, vždyť se za každou cenu chtěla podobat svému Ježíši.

Jen zřídka kdy prozradila svoje tajemství: *Jsem v bezpečném lůně mého nebeského Otce a důvěřuji, že tam budu i tehdy, kdyby se proti mně postavil celý svět, ano dokonce i celé peklo, a dokonce i tehdy, kdyby se zhroutilo nebe na zem. Kdo mi může uškodit, když je Bůh mojí pomocí a kotvou mé naděje!*

Při skládání slibů v roce 1704 dostala Anna řeholní jméno Krescencie. Ježíš se při tom ve vidění sklonil ke své nevěstě a plný lásky a útěchy jí dal prsten se slovy: *Ty jsi moje nevěsta! Jdi a dále trp a boj. Moje milost tě posilní a moje Matka bude i tvojí Matkou.*

A nebyla ušetřena dalšího trápení. Dábel útočil na Krescencii. Jednou se jí zjevil dokonce v podobě jejího otce a prosbami a výčitkami jí domlouval, aby odešla z kláštera. Vždyť tu mají pro ni jen tvrdou práci a výsměch, doma by byla užitečnější. *Mlč!* Kvůli tobě jsem do kláštera nevstoupila a kvůli tobě ani neodejdu! S narůstajícím hněvem vyrážel Krescencii v kuchyni z ruky hrnce a misky a házel je na zem, při praní ji shodil do potoka nebo ji sevřel tak, že ji sestry musely s obtížemi vysvobozovat. V klášteře i v okolí se rychle šířily pověsti, že je čarodějnice nebo posedlá.

Jednoho jarního rána se Krescencie ve své vnitřní osamělosti podívala ven z okna a viděla, jak silný vítr cloumá větvemi hrušně. Tu uviděla zářícího a usmávajícího se Ježíše, jak pokojně sedí na větvích a houpá se. *Můj Pane, co tu děláš? Pojď do mého srdce a tam si odpočiň!* řekla Krescencie plná radosti. A Ježíš jí odpověděl: *Tak jako odpočívám na tomto stromě, i když jím vítr silně zmitá, tak odpočívám i v tvém srdci. I když si myslíš, že je v něm velká bouřka, já v něm i tak přebývám.*

Pouť, která přinesla osvobození

Krátce po nástupu nové představené, která bez závisti a s obdivem přijala charismata sestry Krescencie, mohla se Krescencie koncem podzimu 1707 vydat na osmihodinovou pěší pouť do Klosterlechfeldu do kostela Panny Marie Pomocné. Panna Maria jí totiž slíbila, že ji tam osvobodí od ďábelských útoků a pokušení.

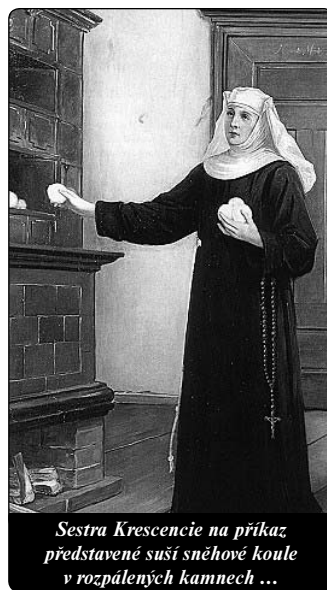
Právě v tom čase se sestrám jako průvodce nabídl sympatický mladík, a tak se sestra Krescencie v doprovodu spolusestry a mladíka vydala na dlouhou cestu. Cestou se všichni tři modlili růženec a rozprávěli o božských věcech a to je naplňovalo radostí. Nedaleko kostela jim však sympatický průvodce zmizel z očí.

Doma vyprávěla spolusestra nejen o tom, ale také o nebeské extázi sestry Krescencie před obrazem Panny Marie. Později, když se jí matka představená zeptala, kdo byl ten cizí poutník, sestra Krescencie odpověděla, že to byl svatý Antonín Paduánský, kterého obzvláště uctívá.

Vítězství pokorné poslušnosti

Představení se chtěli ujistit, zda charismata a svatost sestry Krescencie jsou pravé. Františkánský provinciál pověřil novou představenou, aby ji zkoušela v pokoře a poslušnosti velmi zvláštními, i na tu dobu absurdními příkazy. Ačkoliv to matce

představené nebylo příjemné, musela jí např. přikazovat, aby udělala koule ze sněhu a usušila je v horkých kamnech. Jindy musela zametat dvůr pouhou holi od metly nebo zasadit salát kořenem vzhůru. Nic netušící spolusestry nad ní kroutily hlavou jako nad stvořením hloupým jak poleno, které nemá v řeholním rouchu obdoby. Sestra Krescencie však pokorně mlčela, zůstávala v tichu a nehybnosti a dlouhé hodi-

Sestra Krescencie na příkaz představené suší sněhové koule v rozpálených kamnech ...

ny klečela před křížem s rozpjatými rukama a byla přesvědčená: *Utrpení přijaté z lásky je nejrychlejším prostředkem, který nás vede k dokonalosti.* Bůh však oslavil její hrdinnou poslušnost vícekrát velkými zázraky. Stalo se tak např. tehdy, když jí představená rozkázala, aby do děravého síta nabrala vody ze studny a donesla přes dvůr až do pokoje představené. Tři sestry a představe-

ná ji při tom tajně pozorovaly. Když se tak skutečně stalo, aniž by ukázala dojetí, poručila představená, aby vodu opět odnesla a vylila do potoka. I to se Krescencii podařilo a nerozlila ani kapku. *Poslušnost všechno pozlácuje,* říkávala. *Poslušnost, kterou konáme z lásky k Bohu, je nejbezpečnější a nekratší cestou k dokonalosti. Je slepá a současně vidí, nezkoumá rozkaz, ale ihned splní nařízenou věc. Svůj pohled nezaměřuje na nic jiného než na osobu Ježíše Krista. Poslušnost dělá všechno těžké lehkým a to nejenápadnější v Božích očích vzácným, protože je lepší zvednout z poslušnosti ze země stéblo než z vlastní vůle vykonat velká díla.*

Hořící svíce

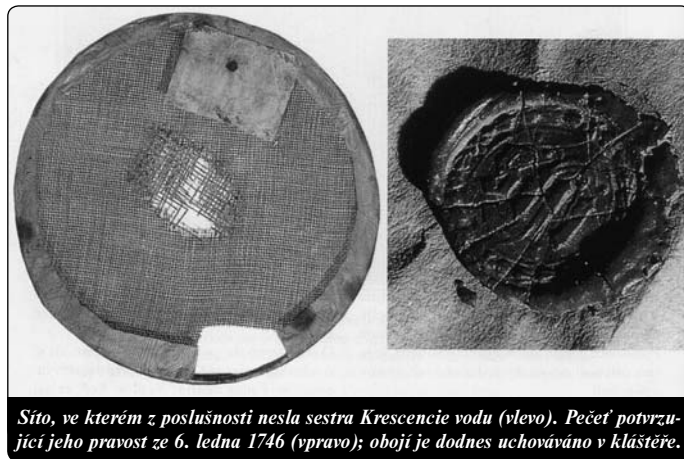
Když jednou přišel do kláštera v Kaufbeuernu na vizitaci otec provinciál a v návštěvní místnosti chtěl zapečetit právě napsaný dopis, napadla ho myšlenka: *Kdyby teď vstoupila do místnosti Krescencie s hořící svící, bude to pro mě znamením, že všechny její nadpřirozené zážitky jsou od Boha.* Přitom jí v duchu přikázal, aby mu přinesla zapálenou svíci, a ona skutečně v tom okamžiku vstoupila dovnitř s hořící svící v ruce. *Co to má znamenat? K čemu je vám hořící svíce za bílého dne?* zeptal se provinciál.

Nepožádal jste mě o svíci, abyste mohl zapečetit dopis? Cítíla jsem, že vám ji musím přinést, odpověděla skromně. Provinciál již nikdy nepochyboval o svatosti sestry Krescencie.

Raněná láskou

Když měla 30 let, Pán jí daroval mystická neviditelná stigmata, která ji vedla k ještě hlubší serafinské lásce.

Můj Milovaný vzal od jednoho serafa dlouhý krásný zářící šíp, ze kterého vycházely paprsky, píše Krescencie. *Tim otevřel můj bok a řekl mi: „Moje milovaná, raním tě svou láskou a otevřu tvé srdce, abych od něho mohl vcházet a vycházet.“ Ona mu odpověděla: „Milovaný mé duše, raň moje srdce*

Síto, ve kterém z poslušnosti nesla sestra Krescencie vodu (vlevo). Pečeť potvrzující jeho pravost ze 6. ledna 1746 (vpravo); obojí je dodnes uchováváno v klášteře.

SESTRA KRESCENCIE A EUCHARISTIE

velkou ranou lásky, aby tě mohlo milovat nekonečně více než sebe a všechno ostatní. Raň moje srdce i bolesti, abych mohla z lásky k tobě stále více trpět. Můj život je láska a mojí láskou je utrpení, protože láska, která není ukřižovaná, není pravá.

Ježíš ji nato ubezpečil: *MLč a skrývej, že trpíš. Od nynějška budeš pocítovat bolesti mých ran. Protože láska nemůže existovat bez utrpení!*

V tomto ohni lásky, v tomto nejvnitřnějším žáru, který prozrazovala její tvář a slova, jak nám o tom svědčí spolusestry, nemohla Krescencie než zvolat: *Ó jaká je to bolest, když láska není milovaná!*

Rozhodující hodina milosti

Sestra Krescencie již byla několik roků oblíbenou učitelkou novicek, když se jednou, trápená vnitřními pochybnostmi a strachem kvůli mystickým zážitkům, vypravila do Mnichova. Tam žila v klášteře Nejsvětější Trojice matka Anna Maria Josefa Lindmayrová: byla představenou tamního karmelu a byla známá svým svatým životem. Krescencie ji přišla požádat o radu a duchovní pomoc. O osobním rozhovoru těchto svatých žen nemáme žádné podrobnosti, ale víme že 64letá matka Lindmayrová mohla svou dlouholetou zkušeností potěšit o 25 let mladší sestru. Krescencie plakala radostí a úlevou. Její pohled se vlivem mateřské učitelky rozšířil, dokonce hlouběji pochopila svoje povolání: má jako spoluvykupující přinášet oběti za obrácení svých bližních a za záchranu duší v očistci. Posilněná a potěšená se vracela zpět do Kaufbeuernu a zůstala ve vroucím přátelském vztahu s touto světicí z Mnichova.

Ríká se, že po smrti této velké pomocnice a důvěrnice duší v očistci se u její přítelkyně Krescencie návštěvy těchto duší z očistce, hledajících pomoc, viditelně rozmnožily. Někdy jich přišlo v noci tak mnoho, že unavená sestra si vůbec nemohla od-

Po viděních, které měla Krescencie již jako tříleté dítě, stála rostla její touha po svatém přijímání. Již jako šestiletá ovládala praxi duchovního svatého přijímání. K prvnímu svatému přijímání přistoupila jako sedmiletá.

Když byla sestra Krescencie 15. června 1712 obdařena vnitřními stigmaty, zůstaly tyto rány tak zcela neviditelné. Po každém svatém přijímání se na jejich rukou objevily rudé rány, které pak opět zmizely.

V té době nemohly sestry přistupovat ke svatému přijímání každý den. Když kněz pronášel při mši svaté slova: „Pane, nejsem hoden...“ a Krescencie nemohla přijmout svaté přijímání, přišel ke Krescencii zástup andělů a přinesl jí svaté přijímání. To se opakovalo po dobu dvou let.

Když se u ní dostavila zvláštní vysoká horečka, zůstala připoutána na lůžko. Zpovědník tehdy rozhodl, že může přistupovat k svatému přijímání každý den. Po této zprávě mohla Krescencie vstát se zjevnými známkami uzdravení. Jeden kněz ji chtěl vyzkoušet a další den jí odepřel svaté přijímání. Když rozlomil před svatým přijímáním hostii, jedna polovina zmizela. Po mši svaté nastalo velké hledání. Matka představená usoudila, že za tím vězí Krescencie. A skutečně: *Můj anděl strážný mi přinesl polovinu velké hostie*, odpověděla světice.

dechnout a trpělo tím hlavně její zdraví. Představená jí proto pod poslušností přikázala, aby je posílala pryč, kdyby opět přišly. Ale když se odmítané duše z očistce objevily u představené, tu ona polekaná je poslala zpět ke Krescencii.

Jako by se narodila nikoliv pro sebe, ale pro druhé

Během 41 let, které Krescencie prožila v klášteře, pověřovali ji představení stále odpovědnějšími úkoly. 12 roků moudře spravovala vrátnici. Její milé chování ke všem, kteří potřebovali pomoc a vyhledávali její utěšující blízkost, jí vyneslo jméno *matka chudých*.

Dodnes je v klášteře zachován cínový talíř, na kterém podala hladovému svůj vlastní oběd. Žebrák náhle zmizel, ale zůstal po něm talíř s nápisem: *Za to, co jsi mi dala, ti daruji věčný život!*

Protože se Krescencie dobře vyznala v lécích, stala se pomocnicí všech nemocných, kterým přinášela nejen tělesnou úlevu, ale také dobře radila, aby trpělivě snášeli své nemoci a obětovali se za druhé. Více než 20 let

byla novicmistryni a starala se o formaci svých novicek do poslední podrobnosti a láskou léčila všechny těžké a smutné povahy. *Viděla hluboko do našeho srdce a my jsme ji měly rády jako svou matku*, dosvědčují vděčné novicky. *Když jsme od ní odcházely, byly jsme vždy naplněné vnitřní útěchou a velkou radostí. Na přednáškách nám plná ducha a moudrosti často hovořila o božských věcech dvě, tři i více hodin, dokud neochraptěla. Nám to vždy připadalo, jako by nám byl vlit nový život.*

V posledních letech byla jednohlasně zvolená za představenou. Ve své klášterní rodině kladla větší důraz na radost a vzájemnou lásku než na vnější přísnost a skutky pokání. Své pokyny dokázala okořenit humorem a veselostí, na svátky zvala hosty, pro které skládala veselé písně a básně. Pravidelně posílala chudobným jídlo a materiální pomoc a dbala na to, aby účty za práce vykonané v klášteře byly ihned zaplacené, protože z domu dobře věděla, co znamená pro řemeslníka dlouhé čekání. Velkodušně nechala nutným rozdat dary, které sama dostala. Už dávno se

roznesla zpráva o svatě žijící sestře a každý si přál s ní hovořit a odcházet od ní s útěchou. Velké množství lidí mohlo u ní zakusit tělesné uzdravení různého druhu. Dovedla číst v duši jako v otevřené knize, obdivuhodně předpovídala nejrůznější události, dokonce i hodinu smrti jednotlivců a pomáhala jim připravovat se na ni. Častěji se zjevovale mimo klášter osobám, které ji vůbec neznaly, a úspěšně je vyzývala k obrácení.

Kromě zástupců prostého lidu navštívil klášter sám císař, králové, knížata, biskupové a opati. Pomoc a radu pokorné františkanky z Kaufbeuernu hledali nejen v náboženských otázkách, ale i v politických a osobních záležitostech. Stala se *všem vším* také rozsáhlou korespondencí. Tento její písemný apoštolát sahal daleko za hranice její vlasti. *Sestra Krescencie dostávala dopisy ze všech koutů a tu sotva stačíme na ně odpovídat*, říkalo se v klášteře.

K odesílatelům patřilo na 70 osob z vyšších šlechtických kruhů, mimo jiné i císařovny Viléma Amálie a Marie Terezie z Rakouska, saský král August se svou manželkou, bavorská kněžna a pozdější císařovna Marie Amálie navštívila Kaufbeuern čtyřikrát, podobně jako kníže Klement August, kterému dělala Krescencie duchovní vůdce a napsala mu 21 dopisů. 20 roků po její smrti jí poděkoval i skladatel Leopold Mozart. Byl na koncertním turné v Holandsku s dětmi Annou a Wolfgangem, když mu dcera těžce onemocněla zápallem plic. Na smrtelné posteli byla na přímlovu bavorské světice uzdravena.

Na věčnost

Už o Vánocích r. 1743 řekla Krescencie svému zpovědníkovi, že brzy zemře, a napsala mu: *Viděla jsem malého Ježíška v šatech poutníka a s holí v ruce, jak pospíchá. „Kam tak pospícháš?“ zeptala jsem se ho a on mi odpověděl: „Na věčnost.“*

V postním období pak matka Krescencie těžce onemocněla. Ona, která podobně jako Kateřina Emmerichová nebo Terezie Neumannová pokaždé z čtvrtku na pátek protřpěla Pánovo umučení, těšila plačící sestry slovy: *Milé sestry, děkujte přece Bohu za všechny moje bolesti. Nedají se v ničem srovnat s tím, co vytrpěl můj milovaný Spasitel. Všechna moje radost, moje síla a můj život spočívá v utrpení a v milování. Ale tak, jak Bůh chce, co Bůh chce, jak dlouho Bůh chce, ať se stane jeho nejsvětější vůle!*

Nemocná trpěla vysokou horečnou, která ji vnitřně jako by spalovala. *Je mi, jako bych ležela na rožni. Moje srdce je jako čistý oheň. Tento oheň však zapálil můj Milovaný a neuhásí ho nikdo, jen on sám.*

Od Popeleční středy žila jen ze svatého přijímání a několik hodin před svou smrtí vyznala: *Ze srdce ještě jednou odpouštím všem, kteří mi nebyli v životě dobře nakloněni, a přeji jim všechno dobré v tomto i věčném čase. Kromě toho odpouštím už nyní z celého srdce všem, kteří mě budou po mé smrti ostře kritizovat nebo pomlouvat. Všechny mše svaté, modlitby a dobré skutky, které mi budou po smrti věnovány, chci darovat duším v očistci.*

Sestra Krescencie zemřela na Velikonoční neděli r. 1774. Okamžitě se po klášteře rozšířila neobyčejná vůně, kterou bylo cítit ještě dlouho po pohřbu. Pod polštářem zesnulé našli list papíru – její závěť, ve které popsala svoje vidění, při němž Ježíš slíbil ochranu jejímu milovanému klášteru. Posledním přáním matky Krescencie bylo, aby klášter přijímal i chudé dívky bez věna.

Literatura: Karl Pörnbacher, Crescentia von Kaubeuern, Linden-berg.

A. M. Miller, Crescentia von Kaufbeuern, St. Ottilien.

Z *Vítazstvo srdca* 27/2002
přeložil -lš-

Způsob a formu bohopocty si nemůže určovat sám člověk. Způsob kultu si stanoví sám Bůh. Ve Starém zákoně naučil bohopoctě jen svůj vyvolený lid. *Nemluvil tak k jiným národům, nezjevil jim své přikázání, naopak důrazně varoval svůj lid před jakýmkoliv jiným způsobem bohopocty.* Starozákonní bohoslužbu přetvořil Boží Syn svou smrtí a zmrtvýchvstáním v novou jedinou a závaznou novozákonní obětí: *To činite na mou památku.* On sám je v této bohoslužbě obětí i obětníkem. Není jiné bohoslužby, která by se mohla líbit Bohu. Novozákonní obrat v pojetí bohopocty je tak překvapující, radikální a všechny lidské představy přesahující, že nás ze samotného pomyšlení na tuto skutečnost musí jimat závrť. Není a nikdy nebude jiné náboženství, ve kterém by se Bůh tak sám vydával, přibližoval a spojoval se svým tvorem.

Slovo Eucharistie je krásné a vznešené. Ale vzhledem k naší lidské slabosti skrývá v sobě jedno nebezpečí: Že ji začneme prakticky vnímat a chápat jako pouhé **něco** a nikoliv jako **Někoho, jako živého Boha, stále přítomného mezi námi.**

Ti, kteří pochopili reformu a podnět k „aktivní účasti“ pouze jako cestu k „zlidovění“, vydali se ve skutečnosti zcela opačným směrem. Jestliže se na místo pravého a jediného Středu staví cokoliv jiného, jediná opravdová bohopocta může jedinečně utrpět. Projevy nejrůznější liturgické svévole jsou důsledkem posunu, že v bohoslužbě přestalo být hlavní a určující to, co si přeje ten, kterému se máme klanět, a rozhoduje to, co se líbí lidu, který si sám stanoví, co bude konat a co ne. Bohoslužba se pak orientuje nikoliv tak, aby se líbila Bohu, ale aby se líbila shromáždění. Lid přichází do chrámu nikoliv jako do Domu, kde osobně a zvláštním způsobem sídlí ten, který je nejvyšší vznešený a svatý, ale jako do **svého** společenského domu, kde se pak také chová **podle svého.**

Podle Božího ustanovení však to nejsme my, kdo děláme bohoslužbu, ale pouze se spojujeme s jediným Veleknězem. Jakmile hlavním středem pozornosti, jediným Magnetem přestává být živý, skutečně přítomný a konající Bůh, vzniká potřeba nejrůznějšího ztraktivnění celého průběhu a místo snahy zalíbit se Bohu nastupuje falešné vemlouvání se do lidské přízně.

Vznešený a pokorný úžas, zbožné a posvátné tiché a usebrané klanění nenacházejí v takové zlidovělé bohoslužbě místo. Místo klanění se skutečnému živému Bohu nastupuje tanec kolem „něčeho“, co v důsledku nedostatku pravé a přesvědčené víry pozbylo pro účastníky svou pravou hodnotu. Podporuje to často i nová chrámová architektura. Odsování svatostánku někam stranou jenom podporuje povědomí, že nikoliv stále a skutečně přítomný živý osobní Bůh, ale my sami jsme středem shromáždění, takže nám už nepřipadá ani nezdvořilé nechat stranou Nejvyššího a rozmlouvat místo s ním spíše se svými sousedy. Jak vybledla víra a zvětrala úcta k eucharistickému Spasiteli, je zřejmé z toho, že vrcholu bohoslužby – skutečnému setkání s živým osobním Bohem, který se nám **dává za pokrm**, se věnuje nejméně času. Nezasvěcený pozorovatel získává dojem: Chtějí to co nejrychleji ukončit. Vypadá to někdy, jako když přicházející vzácnou návštěvu odbudeme hned u dveří, protože pro ni nemáme čas. Je to tím smutnější a tím více do nebe volající, s čím větší dary k nám tato návštěva přichází. Otáčíme se k Bohu zády nejen fyzicky, abychom pospíšili k východu, ale i duševně a duchovně, když se ještě uvnitř **jeho domu** před jeho tváří věnujeme v družné zábavě jiným lidem a jiným zájmům. Ve skutečnosti by nezasvěcený pozorovatel měl být ohromen naší proměnou z osobního setkání s Ježíšem Kristem, pohledem na naši zcela zřejmou úctu a nevýslovnou radost, jaká

by z nás evidentně měla vyzařovat při vyvrcholení nejvznešenějšího tajemství. Celé naše jednání a chování by ho mělo přesvědčit, že se s námi děje něco, co přesahuje všechno lidské pomyšlení, co nás u vytržení pozvedá z této země přímo do nebeské skutečnosti. To ovšem předpokládá, že do hloubi duše víme a věříme, **koho** přijímáme. Pro všechny světce, (k jejich příkladu se na stránkách Světla vytrvale vracíme) bylo svaté přijímání a adorace před Nejsvětější svátostí vrcholem jejich duchovního života. Pro mnohé z nich již první přijetí Ježíše Krista znamenalo rozhodný obrat v jejich životě. Oni živě a skutečně **rozmlouvali s Ježíšem**. Kdy chceme **mluvit s Bohem**, jestliže ne tehdy, když k nám živý a skutečný přichází? Církev žije z Eucharistie = křesťan žije z Eucharistie. Jinak nežije. Eucharistie však není **něco**, ale **někdo**. Jen tak mimochodem: Není to absurdní hledat inspirace u jiných náboženství (včetně protestantů) a přehlížet jediný a největší **poklad**, který *přebývá mezi námi?*

K obnovení a **záchraně** této živé víry a nejhlubší úcty má přispět vyhlášený Rok eucharistického Krista. Jeho dny, týdny a měsíce plynou jeden za druhým, ale žádného vážného zájmu ani úsilí o změnu a zásadní obnovu ve vztahu k svátostnému Spasiteli nejsme svědky. Je všechno v pořádku? Svatý otec napsal, že v té věci spoléhá na své pastýře. Prosme za pastýře, aby splnili očekávání Nejvyššího pastýře.

* * *

Ustanovení Instrukce Redemptoris Sacramentum, kterou z podnětu papeže vypracovala Kongregace pro bohoslužbu ve spolupráci s Kongregací pro nauku víry a kterou papež 19. 3. 2004 „schválil a nařídil její zveřejnění a uplatnění“, jsou adresovány nejenom biskupům, „ale také kněžím, jáhňům a všem věřícím laikům, aby je každý podle svého úřadu a vlastních možností realizoval.“

Text dokumentu zveřejňujeme v příloze tohoto a dalších dvou čísel „Světla“.

-red-

Jsem uzdravena!

Fivizzano je městečko v Toskánsku na rozhraní mezi provinciemi Massa a Carrara. Leží v úrodném údolí, odkud stoupá do Apenin cesta směřující přes Passo Cerreto do Reggio Emilia. Jeho vznik sahá do et-

Chrám Madony adorace

ruských dob, a než se připojilo k římské kolonii, muselo přežít semitské invaze. Od roku 1478 spadá do panství florentského rodu Medici, který si zde zřídil letní rezidenci. Cosimo Medici město opatřil hradbami a věžemi. Dnes je přestavěné v moderním stylu. V roce 1920 přežilo těžké zemětřesení.

Od roku 1596 zde uctívají *Madonna dell' Adorazione* - Pannu Marii, která se klaní svému Synu, a putují k ní četní věřící z širokého okolí.

Jedna pokorná žena jménem Markéta, které říkali Cugliana, žila svůj prostý život manželky a matky, když náhle onemocněla. Myslelo se, že se jedná o běžnou nemoc, ze které se za několik dní zotavujeme, ale uplynuly celé týdny, a její zdravotní stav se nelepšil. Lékaři nemohli určit druh nemoci a léky vůbec nepomáhaly. Nemocná ležela bezmocně na lůžku bez naděje, že se jí opět vrátí síly a bude moci vstát.

Její osud vyvolal velký soucit. Všude se o ní mluvilo a začaly četné návštěvy, které ji přicházely pozdravit a potěšit. Ale čas plynul, nemocná upadala do zapomnutí a ubývalo těch, kteří ji přicházeli potěšit a modlit se za ni. Naděje na uzdravení se vzdalovala, návštěvy byly stále řidší. Přicházelo jen několik známých a jedna žena ze sousedství. Dělalí jí společnost a posluhovali jí. Svět běžel dál svým rytmem a Markéta si s bolestí uvědomovala svůj žalostný stav.

Po osmnácti letech této nemoci a samoty se doslechla, že v Reggio Emilia na jednom opuštěném místě zvaném La Ghiara uctívají obraz Panny Marie, která rozdává mimořádné milosti a dary. Důvěra nemocné ožila. Nabývá pojednou jistoty, že Maria jí pomůže.

V tomto duševním stavu slyšela, jak někdo klepe na dveře, a hned vidí, jak se otevírají. Je to Nikola Vaseschi ze sousedního domu, který musel v nějaké záležitosti zajít do Reggio Emilia a ze zdvořilosti se přišel zeptat nemocné, zda něco nepotřebuje. Nemocná vidí v této návštěvě nebeské vnuknutí a ihned od-

Fivizzano - městečko v Toskánsku

poví: „Prosím o velkou věc, která vás bude stát dosti námahy. Přineste mi obraz Madony della Ghiara.“ Nic víc neříká, jen připomíná, aby Nikola nezapomněl. „Ale co vás napadá,“ od-

Madona adorující Dítě Ježíše

poví Nikola, „můžete si již myslit, že obraz máte u sebe.“

Po několika dnech 5. května 1596 se Vaseschi vrací a Markéta se hned ptá: „A obraz?“

V EVROPĚ JE VÍCE OBĚTÍ SEBEVRAŽD NEŽ DOPRAVNÍCH NEHOD

Každý rok si ve 25 zemích Evropské unie dobrovolně vezme život přibližně 58 tisíc lidí, což je zhruba o sedm tisíc více, než je celkový počet obětí dopravních nehod. Uvádí se to v aktuálně zveřejněné zprávě Evropské komise pro zdraví. Podle komisaře Marka Kyprianou je sebevražda nejvážnější příčina úmrtí Evropanů, která vyžaduje, aby se vlády jednotlivých zemí tímto problémem vážně zabývaly.

„Duševním nemocem se věnuje dosud malá pozornost, přestože jejich následky jsou stejně vážné jako rakovina. Podle světové zdravotnické organizace se polovina lidí trpících depresemi neléčí a v některých zemích ani nejsou odborníci na jejich léčení,“ uvádí zdravotní komisař.

Podle výzkumu a statistiky jsou sebevraždou nejvíce ohroženi muži na rozhraní věkových kategorií 15-24 a 25-34 let. Více případů se tradičně vyskytuje na severu Evropy, méně na jihu. Na čele statistiky sebevražd jsou země Estonsko, Litva, Finsko, ale také Maďarsko a Slovinsko. V Litvě připadá 77 sebevražd mužů a 12 žen na 100 tisíc obyvatel.

podle zahraničních agentur -pc

Jak se nemocná obávala, chudák si uvědomí, jak těžká je jeho zapomnětlivost, sklopí hlavu a přiznává: „Markéto, já jsem zapomněl!“ Nemocná, která se v naději po příchodu Nikoly na lůžku troch pozvedla, klesla do podušek, její oči se zalily slzami a s výrazem vroucí prosby pozvedá zrak k nebi. A hle, na stropním trámu je spíše velký obraz Madony. Je to ona z Ghiary, sladká a usmívající se; adoruje před svým Synem a u jejích nohou jsou překrásné květy.

Markéta na ni pohlédne a cítí novou životní sílu, jak se vlévá do jejích údů. Nechá si přinést šaty, vstává z lože a na kolenu děkuje před obrazem a volá: „Jsem uzdravena, jsem uzdravena!“ Po tváři jí stékaly slzy radosti. Po 18 letech nehybnosti a nemoci klečela zdravá a silná před obrazem, který se jí zjevil. Také pro ni se opakoval zázrak, který se stal němému chlapci. Zjevila se mu Madona z Ghiary na vzdálenost několika kilometrů a on nabyl řeč.

Zpráva o tom se rychle rozšířila a lid se sbíhal. V této chudé světnici, která byla po tolik let svědkem bolesti ubohé nemocné, začíná úcta před obrazem, která trvá dodnes.

Madona je liturgicky uctívána jako adorující Maria, která se klaní svému Synu. Lidová zbožnost je velice vroucí a rozšířená. Na svém svatebním prstenu zde lidé nosí vyrytý obraz adorující Panny Marie.

Na obraze je latinský nápis: Klaněla se tomu, kterého porodila.

Z *Maria Ausiliatrice* 5/2004
přeložil -lš-

Touha po svatém přijímání

Sluha Boží Ignác Kłopotowski

Pán Ježíš je s námi dnes stejně, jako byl s apoštoly při poslední večeři. Je uprostřed nás jako pravý Bůh a pravý člověk pod způsobou chleba v přesvaté Hostii, ve svatém přijímání, protože nás nechce nechat sirotky. Vždyť jeho rozkoší je přebývat uprostřed lidských synů.

Jak chápeš svaté přijímání? Jak si ho ceníš? Jak máš připravené své srdce? Abys ses naučil, jak si máš vážít svatého přijímání, dám ti jednu radu. Mysli na ně při práci i při odpočinku, když jdeš do kostela a zvláště tehdy, když jsi na mši svaté. Mysli na to, protože Ježíš je u tebe. Andělům a svatým nikdy nepřijde zatěžko myslet na Boha a patřit na něho. Ze společenství s Bohem čerpají své štěstí a svou blaženost. Toto štěstí se rozšíří i v tvém srdci, jestliže budeš často myslet na svaté přijímání, na tuto přítomnost Boha pod způsobou chleba, na tuto poctu, jaké se ti dostává, když máš přijmout Eucharistii.

Mysli na to a pochopíš, co je to svaté přijímání, a když to pochopíš, začneš po tomto andělském Chlebu toužit, budeš po něm dychtit. A když se v tvé duši probudí tato touha, to už je, Bohu díky, dobrý začátek. Jsi už na dobré cestě, tvůj anděl strážný ani tvůj křestní patron už se o tebe nemusí bát. S touto tužbou získáš nové velké milosti. Ta touha v tobě probudí odpor k hříchu, vstítí ti Boží bázeň a lásku, naplní tě chutí k modlitbě a k jiným duchovním cvičením. A pak začneš toužit po tom, aby ses líbil svému Bohu. Pak se staneš novým člověkem. To je proměna, která v nás nastupuje, když toužíme po svatém přijímání.

Vzbuzuj často tuto touhu, pokaždé když vyslovuješ slova modlitby: Chléb náš vezdejší dej nám dnes. Vzbud' ji ve svém srdci ráno, když vstáváš, slovy: „Ó jak bych byl šťasten, kdybych Tě dnes mohl přijmout ve svatém přijímání, můj Ježíši!“ Opakuj si často: „Přijď,

můj Ježíši, moje Lásko, můj Životě, Miláčku mé duše, přijď do mého ubohého srdce, osvět' moji mysl, moje slova i moje skutky.“ I během zábavy ať se tvoje duše vrací k Ježíši, přebývajícimu ve svatostánku: „Mé srdce je u Tebe, můj Ježíši. Velice toužím přijmout Tě ve svatém přijímání!“

Vzbuzuj často tuto touhu během mše svaté. Když se kněz připravuje na svaté přijímání, i ty připravuj své srdce na uvítání tak velikého Hosta. Chval Boha a děkuj mu za jeho veliký dar.

Ne vždy můžeš přijmout Ježíše svátostně, ale vždy můžeš toužit po jeho nejsvětějším Těle. Rozhodni se, že se budeš v této formě zbožnosti cvičit denně, co nejčastěji.

Z Róžaniec 6/2004

MODLITBA

K EUCHARISTICKÉMU SPASITELI

Veleben buď Ježíš Kristus, Syn živého Boha, který se za nás obětoval na kříži; který nám zanechal v Eucharistii památku na své umučení; který se stal pro nás chlebem věčného života; který přebývá v nás a my v něm; který nás chce uvést do věčného života; který přebývá s námi, než přijde, aby nás soudil; který nám dovoluje, abychom přebývali spolu s ním; jehož oči se na mě dívají s láskou; který mě zná od počátku stvoření před založením světa; který mě miluje věčnou láskou; který ví všechno o mé bidě; který zná všechny moje hříchy; který mi dává sílu konat dobro; který miluje mé drahé více, než je miluji já; kterému je dána všechna moc na nebi i na zemi. Ježíši Kriste, Vykupiteli světa, náš Spasiteli a bratře, smiluj se nad námi.

Romano Guardini

Případ Meisner

Ve své homilii o slavnosti Zjevení Páně řekl kardinál Meisner mezi jiným: „Můj život, mé srdce, mé tělo nenáleží mně. Je to Boží vlastnictví. Já nemohu rozhodovat ani o svém životě ani o životě jiných lidí. Mohu ho vždy jen s díky přijímat. Je to příznačné: Kde člověk nepripouští svou závislost a omezenost, tak ztrácí také život: nejdříve to byl Herodes, který dal zabít děti v Betlémě, pak mezi jinými Hitler a Stalin, kteří zničili miliony lidí, a dnes v naší době jsou marené v celých milionech nenarozené děti. Potraty a eutanazie, to jsou důsledky této domyšlivé vzpoury proti Bohu.“

Na tento výrok ostře reagoval prezident ústřední rady německých Židů Paul Spiegel. Prohlásil, že nemá absolutně žádné pochopení pro výrok, ve kterém se ztotožňují potraty a „pomoc umírajícím“ se zločiny nacistického režimu, a žádá kardiná-

la, aby se od takových srovnání distancoval.

Na Spiegelovo prohlášení opět zareagoval poslanec Martin Hohman, který se kardinála rozhodně zastal. „60 milionů potratů na světě každý rok silně překonává počtem obětí na lidských životech historické masové vrahy Hitlera a Stalina. Přitom tehdy bylo alespoň všem zcela jasné, že vraždy z rasových a třídních důvodů jsou těžkým bezprá-
vím. Dnes toto vědomí bezprá-
ví při potratech zcela schází.

Dokud současný lidský skandál potratů nenachází stejné odsouzení jako před 60 lety hitlerovské vraždění Židů, má každý křesťan a především každý kardinál nejen právo, ale přímo povinnost, aby na takové bezprá-
ví poukázal.“

Hohman přirovnal varování před potraty k varování před vlnami tsunami: „V roce 2010 dopadnou na nás následky dnešních potratů obrovskou silou a toto zlo způsobují samotní lidé, ti lidé, kteří se povýšili nad Boží přikázání »Nezabiješ«, a také ti, kteří to trpí.“

„Fórum německých katolíků“ se postavilo za kardinála Meisnera a děkuje mu za jeho odvahu. Meisner podle nich „poukazuje na obecnou příčinu zločinů proti lidskosti“. „Nijak tím nesnižuje ani nezlehčuje zločiny, které spáchali nacisté na Židech. Spíše burcuje svědomí, pokud jde o milionové bezprá-
vím na nevinných lidech.“ „Nenarozené dítě se nemůže dnes stejně tak domáhat svých práv, jako se jich nemohli domáhat Židé za nacistické diktatury. Až budou budoucí generace soudit masové zabíjení nenarozených dětí, budou se ptát, zda k tomu Církev nemlčela, a budou vděčné takovým osobnostem, jako je kardinál Meisner.“

Podle Kath-net

Proč poklekáme

Když člověk klečí, neznamená to, že je ponižován, naopak – „**Nikdy není člověk větší, než když klečí,**“ řekl bl. Jan XXIII.

Klečení je výrazem víry. Proto slepý od narození v Janově evangeliu vyjádřil svůj **vnitřní postoj** víry tím, že **padl před Ježíšem na kolena** se slovy: „Věřím, Pane“ (Jan 9,39).

Klečení je výrazem úcty: „Pokleknutí znamená, že i **srdce** se sklání v úctě před Bohem. Kdo má pokorné smýšlení, **cítí** se malým. Proto i jeho **postava** se snižuje. Snižuje se tím hlouběji, čím větší je **Ten**, před kterým pokleká“ (Romano Guardini).

Pokleknutí je vyznání: Je to nejen správné, ale je to **povinnost** pokleknutím reagovat na ležér-

ní, bezostyšný, ano drzý způsob, jakým dnes často lidé stojí před Nejsvětější Svátostí!

Hlasy církevní vrchnosti

Jan Pavel II.: „Proto je každé vyznání úcty, každé pokleknutí před Nejsvětější Svátostí tak důležité, protože je výrazem víry a lásky ke Kristu.“

„Před Bohem můžeme zaujmout jen jeden postoj, a to je postoj pokorného a radostného klanění na kolenou.“

„Jako znamení klanění je třeba zachovat úctyhodnou praxi klečení.“

Kardinál Josef Ratzinger: „První krok, jak se uchránit před nadvládou model, je opět získat ducha úcty. Kdo se neklaní Bohu, brzy propadne modlám!“

„Není to ani dnes nic proti lidské důstojnosti, svobodě a velikosti **pokleknout** v úctě, klanět se Kristu a oslavovat ho!“

„Před Bohem není člověk jen duch, ale také tělo. Proto je tak důležitý také jeho tělesný postoj: **padnout na kolena!**“

„Ústřední postoj při klanění, kterému bohužel stále více hrozí, že vymizí, je na kolenou. My přece víme, že na kolenou prosil náš Pán i Štěpán a Pavel.“

Co říká Písmo svaté?

„Když Šalomoun (na kolenou před králem nebes a země) vyslovil zásvětnou modlitbu, zvedl se z místa, kde klečel a zvedal ruce k nebi“ (1 Kr 8,54).

„Já jsem Bůh! – A nikdo jiný! ... **Každé koleno se musí sklonit přede mnou!**“ (Iz 45,22–23)

„Tu celé shromáždění prosilo Boha otců a vrhlo se **na kolena**“ (1 Kron 29,20).

„Ježíš kráčí po moři. Apoštolové mají strach. Ježíš: »Já jsem to, nebojte se!« Petr jde za ním, ale za silného větru dostal strach a začal tonout. Ježíš mu podal ruku a zachytil ho. Pak vstoupili na loď. Ti kteří byli na lodi, však **padli na kolena:** »Ty jsi opravdu Boží Syn!«“ (Mt 14,33)

„K Ježíši přistoupil jeden muž, padl před ním na kolena a prosil: »Pane, smiluj se nad mým synem, který velice trpí!«“ (Mt 17,14).

„Jeden malomocný přišel k němu, **padl před ním na kolena** a prosil: »Pane, chceš-li, můžeš mě očistit!«“ (Mk 1,40).

„Pavel **poklekl** a modlil se s nimi“ (Sk 20,36).

„Když Petr **poklekl** a pomodlil se, mohl probudit Tabitu k životu“ (Sk 9,40).

„Mudrci vstoupili do domu, našli matku a dítě, **padli na kolena a klaněli se mu**“ (Mt 2,1).

„Při Ježíšově jménu musí **pokleknout** každé koleno, na nebi, na zemi i v podsvětí“ (Fil 2,10).

Ve Zjevení sv. Jana padne **na kolena** čtyřiaadvacet starců před tím, který sedí na trůně, klaní se mu a složí před ním svou korunu (Zj 4,10; podobně je tomu ve Zj 7,11; 11,16).

„Pojďme, poklekněme před svým tvůrcem Hospodinem, neboť on je náš Bůh“ (Ž 95,6).

Svědectví církevních Otců

Eusebius: „Apoštol Jakub nejedl maso a nepil žádný alkohol. Nejčastěji ho viděli, jak klečí a modlí se za lid a za odpuštění. Pro tento jeho příklad mu říkali »Spravedlivý!«“.

Origenes: „Dále je třeba vědět, že **klečení** je nutné, protože slouží k vyjádření postoje toho, kdo se pokoruje a podřizuje.“

Dionysius Areopagita: „Pokleknutí znamená úplnou podřízenost a odevzdanost Bohu, přetvoření podle Božího obrazu.“

Augustin: „Když se tělo sklání, pak i v srdci se pocit pokory

Pomůže zákon posílit důstojnost člověka?

Semináře „Důstojnost lidské bytosti v právním řádu ČR“, který se konal 29. 11. 2004 v parlamentu pod záštitou místopředsedy Poslanecké sněmovny Jana Kasala, se zúčastnilo na sto odborníků, aktivistů a hostů z řad laické i duchovní veřejnosti. Uskutečnil se pět let poté, kdy zde byla slavnostně přijata Deklarace práv počatého dítěte, a byl dalším v řadě setkání odborníků a veřejných činitelů, zabývajících se problematikou lidských práv od početí do přirozené smrti. Tématem setkání, které spolupořádalo Hnutí pro život ČR, byly tentokrát zásady připravovaného zákona o důstojnosti lidského života.

V úvodu hovořila vedoucí plzeňského Ústavu histologie a embryologie LF UK doc. MUDr. Jitka Kočová m. j. o tom, že rozhodující pro přiznání důstojnosti lidské bytosti je uznání okamžiku počátku života. Na otázku – „kdy začíná lidský život?“ dává embryologie naprosto jednoznačnou odpověď: život člověka začíná spojením rodičovských buněk – oplodněním. Na skutečných embryích,

kteří účastníkům semináře zapůjčila, si každý mohl ověřit vývojové pokroky v jednotlivých týdnech po početí. „Od šestého týdne zřetelně vidíme, že se jedná o malého vyvíjejícího se člověka,“ zdůraznila MUDr. Kočová.

Jak ve svém příspěvku uvedl filosof Jiří Fuchs, mezi důvody, proč existují různé názory na otázku, kým je člověk, jsou i předsudky některých filosofických metod. Např. scientisté absolutizují empirickou vědu, materialisté chápou člověka jako pouhý organismus. Chybí ovšem celostní pohled na člověka. „V člověku je víc než to, co pozorujeme fenomenologicky nebo empiricky. Je to princip jeho identické existence – lidská přirozenost,“ řekl J. Fuchs.

Na jeho vystoupení navázal emeritní ústavní soudce JUDr. Antonín Procházka konstatováním, že právní ochrana lidské důstojnosti, která je obsažena v mezinárodních dokumentech, je i v právní praxi často opomíjena. Přispívá k tomu tvorba práva, která opomíjí přirozenoprávní principy. „Tak

mohou vzniknout i nelidské – totalitní zákony. Každý zákon však musí mít etický náboj, aby směřoval k dobru člověka a lidstva,“ upozornil JUDr. Procházka. „Dítě – i počaté – má mít podle našeho občanského zákona některá práva i před narozením,“ připomněl dále. Také preambule Deklarace práv dětí přijaté OSN stanoví, že „dítě pro svou tělesnou a duševní nezralost potřebuje zvláštní právní záruky, péči a ochranu před narozením i po něm.“

Záměrem připravovaného zákona je proto upřesnění ústavního pořádku ČR v oblasti nedotknutelnosti a důstojnosti lidské bytosti. Zákon by měl zcela jasně definovat počátek lidského života, stanovit způsoby ochrany všech jeho forem a nedovolit eticky nepřijatelnou manipulaci s ním. Měl by vytvořit záruky proti pokusům o zneužívání práva jako nástroje pro změnu společnosti a posílit právní prostředí pro upevnění důstojnosti člověka a jeho duševní i tělesné integrity.

Jiří Karas, poslanec PČR

buďto probouzí, nebo posiluje, je-li již přítomen.“

Tertulián: „Neklečet nebo nepokleknout znamená úchytku. Protože se nyní tato úchytku s takovou houževnatostí brání, kéž dá Bůh svou milost, aby se lidé varovali pohoršení.“

Papež Lev Veliký: „Jistě si při tomto pohledu připomeneme spásonosné utrpení, padneme na kolena a klaníme se.“

Makarius Egyptský: „Zbožný člověk se často uchyluje k modlitbě, pokleká na kolena a jeho duch vstupuje do stavu slastičného klidu.“

Efrém Syrský: „Když byli Nivivští na základě svého pokání zachráněni, sklonili kolena k modlitbě.“

Theodoret z Kypru vypráví o jednom jáhnu, který byl svěcen na kněze: „Ihned sklonil kolena – a čekal na přijetí milosti. Biskup na něho vložil ruce.“

Svědectví svatých

Abychom jmenovali jen některé:

Bratr Konrád: Pro bratra Konráda, vrátného v klášteře Altötting, byla Nejsvětější Svátost otevřeným nebem. Říkal: „Můj život spočívá v lásce a utrpení, v úžasu klanění a obdivu nad bezmeznou Láskou k nám tvorům. I při svých mnoha zaměstnáních jsem o to více vnitřně spojen s Pánem.“ Jeho zbožnost zůstala skrytá lidským zrakům. Na otázku, kde vzal tolik síly k mlčenlivému vykonávání tak přísné služby, odpovídá: „Bylo to klanění se obdivuhodné Svátosti na kolenou.“

Maria Agreda: „Pokleknutí je druh bohoocty, kterou svatí všech dob stále prokazovali.“

Ve světle všech těchto svědectví to představuje opravdovou troufalost zakazovat klečení a odnímat věřícím možnost, aby klečeli.

Klekám před Tebou, Pane Ježíši Kriste, který jsi můj Bůh a Spasitel a jednou budeš mým Soudcem.

Preklad -lš-

Já jsem vinný kmen a vy jste ratolesti (Jan 15,5).

Ježíš, pravý vinný kmen, jde vstříc ratolesti, která touží zůstat s ním spojená, a předává jí věčný život.

Poslouchej mě: Já jsem kmen a vy jste ratolesti. Kdo zůstane ve mně a já v něm, ponese mnoho ovoce, protože beze mne nemůže činit nic. ⁽²⁴⁾

Ty jsi má ratolest; poneseš mnoho ovoce, jestliže budeš žít v důvěrném spojení se mnou, který jsem dal za tebe život na kříži. Jsem pramen všeho dobra a moje krev bude kolovat v tvých žilách.

Kdo nezůstane ve mně, bude vyhozen ven jako ratolest; uschne, seberou ji, hodí do ohně – a hoří. Zůstanete-li ve mně, zůstanou ve vás moje slova, můžete prosit, oč chcete, a dostanete to. ⁽²⁵⁾

To je velké tajemství spojení se mnou: zůstat v mé lásce, vytrvat až do konce. To je souhrn mých rad, které jsem dal v noci, kdy jsem ustanovil Svátost lásky, abych tě spojil se sebou.

Zůstat – to neznamená zastavit se, nýbrž být činný v lásce, která roste, plane, proniká všechno a usiluje rozvíjet se až do nekonečna.

Láska Kmene koluje v duši skrze Eucharistii a dává jí vyjít sama ze sebe. Tato láska tihne k oběti jako motýlek ke světlu, protože srdce, které se spojilo s opravdovým Kmenem, se nespokojí láskou citu a slov, ale protože pije lásku z mého Srdce, usiluje darovat se bez míry, tak jak já jsem se daroval. To

JÁ JSEM (5)

jsou plody mého intimního spojení s duší.

Já jsem pravý vinný kmen a můj Otec je Vinař. ⁽²⁶⁾ **Miluj ho a buď milosrdný jako je milosrdný On. Řekni Duchu Posvětili, aby přišel a spojil co nejtěsněji tvé srdce s mým, protože můj Otec bude oslaven, když ponese mnoho ovoce a osvědčíte se jako moji učedníci.** ⁽²⁷⁾

Řekni mé nejsvětější Matce, aby otevřela tvé srdce a vzala tě za ruku, rozšířila tvé tužby a naučila zůstat ve mně.

Poděkování

Ježíši, Ty jsi můj pokoj, moje radost, můj odpočinek a jediné bohatství mého života! Toužím jako ratolest přijímat od Tebe božskou mízu, abych rostl s Tvou podporou, která plodí čistotu.

Předávej mi nebeský život, a porostu ve Tvém stínu přitisknut ke stromu těsněji než břečtan; chci, aby Tvoje Krev proudila celou mou bytostí.

Matko moje, vyžádej mi milost, abych zůstal v Ježíši, aby

mi *Otec dal, oč žádám* ⁽²⁸⁾, jak to slíbil Tvůj Syn. Oč budu žádat? Abych ho miloval stále rostoucí láskou v každém okamžiku svého života, a budu ho žádat o milost, abych žil na světě a *konal dobro jako on* ⁽²⁹⁾.

Myšlenky pro život

Když se na mě budeš dívat, budeš mě *milovat*.

Když se na mě budeš dívat, budeš mě *napodobovat*.

Když se na mě budeš dívat, budeš mě *následovat*.

Předsevzetí

Ježíši, otevírám se, abych přijal Tvůj Život; chci zůstat v Tobě.

* Pane, dnes Ti obětuji, že nespustím z Tebe oči a budu žít v Tvé přítomnosti za všechny Tvé diecézní kněze.

* Ježíši, vše pro Tebe, aby rodiny byly jednotné a měly život v Tobě.

⁽²⁴⁾ Jan 15,5

⁽²⁵⁾ Jan 15,6–7

⁽²⁶⁾ Jan 15,1

⁽²⁷⁾ Jan 15,8

⁽²⁸⁾ Jan 15,7

⁽²⁹⁾ Srov. Sk 10,38

Plnomocné odpustky Roku Eucharistie

K podpoře veřejné i soukromé úcty k Nejsvětější Svátosti oltářní vyhlásil Svätý otec Jan Pavel II. mimořádné plnomocné odpustky platné pro Rok Eucharistie.

1. Plnomocné odpustky mohou získat všichni věřící za obvyklých podmínek pokaždé, když se pozorně a zbožně účastní posvátných obřadů nebo pobožnosti k uctění Nejsvětější Svátosti ať už slavnostně vystavené nebo uložené ve svatostánku.

2. Plnomocné odpustky mohou získat za obvyklých podmínek příslušníci kléru a institutů zasvěceného života a ostatní věřící, kteří mají povinnost modlit se liturgii hodin, i ti, kteří se hodinky modlí z pouhé zbožnosti pokaždé, když na závěr dne se modlí ať už společně nebo individuálně nešpory a komple-

tář před svátostným Spasitelem ve svatostánku.

Ti, kteří jsou upoutáni na lůžko, získávají za obvyklých podmínek plnomocné odpustky, jestliže vykonají v upřímné touze duchovní návštěvu Nejsvětější Svátosti a pomodlí se Otče náš a Věřím spolu s invokací Chvála a díky buďte nyní a bez ustání Nejsvětější Svátosti oltářní od toho času až na věky. Ty podmínky, které nemohou splnit ihned, splní, jakmile jim to bude možné. Nemohou-li ani to, získají odpustky, když se duchovně spojí s těmi, kteří příslušně pobožnosti vykonávají.

PAPEŽ PIUS XII. (48)

Neprobíhala až dosud cesta tohoto papeže po úzké hraně mezi světlem a temnotou, konkrétně mezi válkou a mírem? Nebylo snad společnou obětí i těch ostatních stát se na této cestě nepochopenými? Myslím jsem na ty mnohé, kteří měli dobrou vůli vyvarovat se něčeho horšího tím, že setrvávali na svých místech, aniž mohli počítat s díky nebo porozuměním, a kteří byli nakonec zachyceni koly stroje času a rozemleti.

Polekal jsem se sám těchto svých myšlenek na tomto místě. Bylo to na tu vzdálenost nemožné, mohl to být jen zkrat předrážděný smyslů, ale věřil jsem, že slyším papeže říci: „Vykonal jsem dobro, a nevděk byl mojí mzdou.“

Ve svém životě dlouho sel mír, a sklídl válku.

Očekává od budoucnosti soud nad sebou a nad lidmi této doby?

Koronovační mše v Sixtinské kapli pokračuje. Papež uděluje všem shromážděným, věřícím i nevěřícím – většina diplomatických zástupců akreditovaných ve Vatikánu není přece katolická – mimořádné požehnání s odpustky třiceti dnů. Mezitím Anne-Marie Gazalis zmateně vybíhá ven na Petrské náměstí, protože jí naplánované protestní svolání – Bůh neexistuje! uvázlo v hrdle, a padá do náruče jednomu prodáváči s římskými suvenýry. Ten má na ramenu zavěšený pultík plný nakoupeného braku s upomínkami, utírá si rukou zdánlivě mušky z obličeje a je pevně rozhodnutý nabízenou příležitostí v každém případě výhodně obchodně využít.

„Signorino, jen se podívejte, jak pěkné, tak jedinečné, neopakovatelně levné,“ volá na ni, mává jí pod nosem hedvábnou šálou, která je pomalována papežskými znaky, koulemi Medicejů, sloupy Colonnských, medvědy Orsiniů.

„A zde, uprostřed, hodně veliký, jen se přece podívejte, holub s olivovou ratolestí, mírový holub našeho Papa Pacelliho.“

Anne-Marie Gazalis, rudá a rozčilená, ze sebe prudce vyráží slova, jimž sice prodavač nerozumí, ale může rozpoznat francouzštinu. Šklebí se zdvořile. Účastnil se dobytí Nizzy, poté co Němci porazili Francii. Nechá na rudovlásku dopadnout příval slov, „La Poetrese“ vnímá z nich jen zlomky: „Hle, mírový holub, hle mírový holub jako od Picassa!“ Picasso ve Vatikánu? Viděla doma v ulicích Paříže lepit plakáty, na nichž holub a la Picasso místo vejce nechá dopadnout bombu. Pod tím stála pouze věta: La colombe qui fait boum! – Holub, který dělá bum!

Musí se najednou smát, dokonce se už ani nemůže přestat smát a v křečovitém smíchu se pustí do refrénu: „Picasso – Pacelli – boum!“

Všichni cizinci jsou ztřeštění, myslí si prodavač, ale musí u ní udělat výjimku, protože věří obchod, a tak se přidá zpěvem k refrénu: „Picasso – Pacelli – boum! Boum – boum!“

No tohle! Koukne na rudovlásku, která mu najednou vytrhne šátek a řítí se odtud kroutic hlavou.

Prodavač drží bankovku, kterou mu hodila na pultík s kupeckým zbožím, nedůvěřivě ji zkoumá proti světlu. Ani se nezeptala, zda jí může dát nazpět.

Už z principu by stejně nebyl s to proměnit peníze. Ale bankovka byla pravá. To ho naladilo nedůvěřivostí. Pokřikuje se, mumlá: „Pacelli – nix Picasso – nix boum.“ Potom vztyčí malíček a ukazováček své pravé ruky ve směru odběhnuvší dívky z opatrnosti v sebeobraně proti uhranutí.

* * *

Madonna del Divino Amore – Madona Božské lásky. Dá

se k ní dojit přes Via Ardeatina kolem lomu, který se stal hrobem 335 lidí, rukojmí, kteří sem byli nahnáni jako odplata za atentát na Via Rasella a zlikvidování.

Nebyl jsem sám na této cestě.

„Zachránkyně v útrapách! Obráno míru! Pomocnice pronásledovaných! Útěcho zotročených! – Ó Maria, pomoz!“ Tak znělo bez ustání z úst lidí, mnoha lidí, stále více a více lidí, kteří v zástupech, v temných proudech, všichni spěli k viditelnému povlovnému vyprahlému pahorku v dálce.

Jejich bledé obličeje, jejich zářící oči byly jakoby magnetem přitahovány k nevýstavné barokní budově v pozadí tohoto lysého pahorku.

Byli to maloměšťáci dole z Říma, sedláci z Campagne, řemeslníci, dělníci. Zlézali pahorek s prosbami a zpěvem, sotva dechu popadali. Při pohledu z určité vzdálenosti to vypadalo jako hemžení na mraveništi.

Když slunce klesalo, bylo modlení a zpěv hektičtější, drsnější, hlasitější. Když slunce zapadlo, vzplálo v pozadí hor jedno, dvě, tři, třicet, tři sta světél. Odraz světla svíček ležel na obličejích lidí kolem mě. Bylo to strašidelné.

„Je mi, jako bych se zde během jediné noci setkal s celým bezmocným, zúskostlivělým, trpícím lidstvem,“ přiznal jsem se Renému Hockemu ze „Stampa Estera“, klubu zahraničního tisku v Římě, který mě sem zdola doprovázel. Je známý věcností a neúplatností svých zpravodajství. Ale i on byl nyní viditelně dojat.

„Co jsou všichni tito lidé ve dne?“ položil jsem mu otázku. „Liberálové? Klerikálové? Odboráři? Stoupenci patera Lombardiho, či Goebbelsovy katolické akce v Itálii? Nebo souputníci komunistů?“

„Mohou být i cokoliv jiného,“ ujistil mě René, „ale v této chvíli jsou jen jediné: mariánští

ctitelé. Ano,“ potvrdil, „stoupenci kultu Panny Marie.“ Tlačili jsme se davem do kopce.

„Pohleďte jen na ty tváře odrážející realitu, a přece tak nábožně oddané. To nejsou žádní fanatičtí muslimové, žádní nevolníci a psanci, žádné zaostalé masy, které vzplanou v mystických snech, je to řidič vespy, člen nemocenské pokladny, čtenář novin, pro něž atomová síla, trysková letadla a televize jsou samozřejmé pojmy.“

„Zázrak, René?“

„Žádný zázrak, spíše přirozená reakce. Překotný rozvoj techniky vyděsil tyto lidi. Vysvětlení vrcholí v poznání bezmocnosti člověka.“

Vstoupili jsme do budovy na vrcholu, do úzké haly. Zde klečeli věřící před obrazem Madony malované na způsob Giotta. Před dvěma sty lety byl tento obraz Boží matky Marie náhodně nalezen v rozstřílené věži rodiny Orsiniů. Nyní je zde, obklopený planoucími svíčkami, maskami a berlemi, zbraněmi a vlastnoručně malovanými obrázky a řády, různými znameními vděčnosti a projevy odevzdání, které visí na stěnách vedle sebe jedno přes druhé. Na zažloutlých fotografiích přibitých rezavými hřebíky jsou vidět vedle italských uniforem taky uniformy německé.

„Až deset tisíc lidí zde o svátcích přijímá sv. přijímání. Padesát kněží zpovídá. Scény jako v Lourdech a Fatimě,“ šeptá mi René.

A vtom! Jedna žena, která vedle nás dřepěla na zemi úplně pohroužená do sebe, vyhodí náhle do vzduchu pár zvadlých, jako vosk bledých rukou a křičí: „Moje bolesti! Jsou pryč! Madona mi vzala moje bolesti!“ „Zázrak,“ šíří se volání od úst k ústům, rozšiřuje se přes pahorek, dolů do Campagne, ven do noci.

„Zázrak! Zázrak!“

(Pokračování)

MEZINÁRODNÍ KATOLICKÝ INSTITUT MILES JESU organizuje seminář **O ROZPOZNÁVÁNÍ BOŽÍ VŮLE A ŽIVOTNÍHO POVOLÁNÍ PRO MLADÉ MUŽE** dne 12. února 2005 od 9.00 do 17.00 hod. v Církevním domově mládeže Petrinum, Veveří 15, v Brně. Cena je 300 Kč. Přihlášky a ústřížek zaplacené složky pošlete na adresu: Miles Jesu, Kamená 59, 639 00, Brno, tel.: 543 215 265, e-mail: brnomen@milesjesu.com, www.rozpoznavani-povolani.cz

Sestry Apoštolátu sv. Františka v Praze 6 – Dejvicích, Proboštská 3, zvou mladé lidi ve věku od 16 do 30 let v sobotu 12. února od 9.00 do 18.00 hod. na duchovní obnovu o Eucharistii, vedenou P. Jaroslavem Brožem, Th.D. *Přišli jsme se mu poklonit.* Přihlášky a informace do 6. 2. u sestry Michaely, tel. 224 322 421.

Historikové nesouhlasí s obviněními Pia XII.

V minulých dnech rozvířila hladinu veřejné diskuse v Itálii a ve Francii causa, která má původ v údajném dokumentu z roku 1946, kterým Svatý stolec nedoporučoval vracet židovským rodinám děti, které byly za války přijaty do rodin ve Francii a pokřtěny. Pouze díky nesouhlasu tehdejšího nuncia Roncalliho (pozdějšího papeže Jana XXIII.) se mnohé děti zpět k rodičům dostaly. K tomu se na stránkách katolického deníku *Avvenire* vyjádřilo několik církevních historiků, kteří s danými názory a závěry nesouhlasí.

Jezuita, historik a profesor na Gregoriánské univerzitě Pierre Blet uvádí, že dokumenty nepřinášejí nic podstatně nového, pouze jsou účelově využity k zamezení připravovaného procesu beatifikace Pia XII. „Nuncius Roncalli byl hrdý na to, že mohl být zrakem, uchem i ústy, pravou rukou Pia XII. ve Francii. V té době se neuplatňovalo kanonické právo vzhledem k osudu rodičů dětí, protože by to vyznělo jako zneužití situace.“ Podle patera Bleta causa beatifikace pokračuje svým tempem. „Nejsou to Židé, kteří usilují o zastavení procesu. Jsou to ale ti, kteří nemohou Piu XII. odpustit to, že zabránil šíření komunismu.“

Také další historik, s nímž *Avvenire* přinesl rozhovor, zpravodaj beatifikační causy Peter Gumpel označuje francouzské dokumenty za „neprůkazné“. „Byl publikován nějaký text, aniž by se uvedlo, z které pochází redakce, z kterého archivu; pokud vím, nepochází z Generálního centra francouzských archivů, ale může pocházet z archivu některé francouzské diecéze. Je zvláštní, že v tomto dokumentu nuncius a Pius XII. komunikují francouzsky, nevypadá to na styl oficiálního dokumentu, ale jen konceptu,“ uvádí padre Gumpel. Upozorňuje, že takové případy se musejí posuzovat případ od případu, protože mnohdy bylo obtížné pro rodiny odevzdat dítě již osvojené, které bylo přijato za vlastní. Děti se na názor ovšem nikdo neptal, navíc některé sionistické organizace potřebovaly přemístit do Palestiny mnoho lidí, aby mohl vzniknout budoucí stát Izrael. To vše je potřeba vzít v úvahu spolu s platným kanonickým právem, které vyžadovalo křesťanům zajistit odpovídající výchovu, ovšem dispozice francouzských biskupů byla v případě těchto dětí křest neprovádět.

Oba historikové shodně označují výroky o tom, že Pius XII. nepřihlížel k osudu Židů za války a k dalším válečným tragédiím, za absurdní.

Podle Avvenire -pc

Liturgická čtení

Neděle 30. 1. – 4. neděle v mezidobí

1. čt.: Sof 2,3; 3,12–13
 Ž 146(145),6c–7.8–9a.9bc–10
 Odp.: Mt 5,3 (*Blahoslavení chudí v duchu, neboť jejich je nebeské království.*)
 Nebo: *Aleluja.*
 2. čt.: 1 Kor 1,26–31
 Ev.: Mt 5,1–12a

Pondělí 31. 1. – památka sv. Jana Boska

1. čt.: Žid 11,32–40
 Ž 31(30),20.21.22.23.24
 Odp.: 25 (*Vzmužte se a buďte srdnatí, všichni, kdo spoléháte na Hospodina.*)
 Ev.: Mk 5,1–20

Úterý 1. 2. – ferie

1. čt.: Žid 12,1–4
 Ž 22(21),26b–27.28+30ab.30c–32
 Odp.: srov. 27b (*Kdo tě hledají, Hospodine, budou tě chválit.*)
 Ev.: Mk 5,21–43

Středa 2. 2. – svátek Uvedení Páně do chrámu

1. čt.: Mal 3,1–4 nebo Žid 2,14–18
 Ž 24(23),7.8.9.10
 Odp.: 10b (*Hospodin zástupů, on je král slávy!*)
 Ev.: Lk 2,22–40

Čtvrtek 3. 2. – nez. pam. sv. Blažej nebo sv. Ansgara

1. čt.: Žid 12,18–19.21–24
 Ž 48(47), 2–3a.3b–4.9.10–11
 Odp.: 10 (*Vzpomínáme, Bože, na tvé milosrdenství ve tvém chrámě.*)
 Ev.: Mk 6,7–13

Pátek 4. 2. – ferie

1. čt.: Žid 13,1–8
 Ž 27(26),1.3.5.8b–9abc
 Odp.: 1a (*Hospodin je mé světlo a má spása.*)
 Ev.: Mk 6,14–29

Sobota 5. 2. – památka sv. Agáty

1. čt.: Žid 13,15–17.20–21
 Ž 23(22),1–3a.3b–4.5.6
 Odp.: 1 (*Hospodin je můj pastýř, nic nepostrádám.*)
 Ev.: Mk 6,30–34

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne:	NE 30. 1.	PO 31. 1.	ÚT 1. 2.	ST 2. 2.	ČT 3. 2.	PÁ 4. 2.	SO 5. 2.
Antifona	1136	1754	1166	1296	1197	1213	1708
Žalm	784	783	783	786	784	784	786
Ranní chvály:							
Hymnus	1136	1755	1166	1296	1198	1213	1709
Antifony	1137	1151	1167	1297	1198	1214	1229
Žalmy	1137	1152	1167	813	1199	1214	1229
Kr. čtení a zpěv	1140	1756	1170	1297	1201	1217	1710
Antifona k Zach. kantiku	691	1781	1170	1297	1202	1218	1305
Prosby	1140	1757	1171	1297	1202	1218	1711
Záv. modlitba	691	1293	1171	1298	1304	1218	1305
Modlitba během dne:							
Hymnus	1141	1156	1172	1298	1203	1219	1233
Antifony	1142	1157	1172	1188	1204	1219	1234
Žalmy	1142	1157	1172	1188	1204	1219	1234
Krátké čtení	1144	1159	1175	1299	1206	1221	1236
Záv. modlitba	691	1159	1175	1298	1206	1222	1236
Nešpory:							
Hymnus	1132	1145	1760	1176	1300	1207	807
Antifony	1133	1146	1161	1177	1300	1208	808
Žalmy	1133	1146	1161	1177	1300	1209	808
Kr. čtení a zpěv	1135	1149	1763	1180	1302	1211	810
Ant. ke kant. P. M.	690	691	1781	1180	1303	1211	692
Prosby	1135	1149	1764	1180	1303	1211	811
Záv. modlitba	691	691	1293	1181	1298	1304	692
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1238

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

DON BOSCO

Teresio Bosco

Nové vydání slavného životopisu, který je sestaven z vlastních pamětí Dona Boska a čerpá z dvaceti svazků životopisných pamětí jeho žáků a spolupracovníků. Třetí vydání.

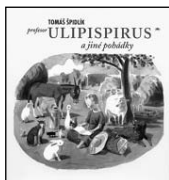

Portál, A5, 438 stran, 249 Kč

PROFESOR ULIPISPIRUS A JINÉ POHÁDKY

Tomáš Špidlík

Pohádky pro dospělé, které jsou určeny nejen pro potěšení, ale i k zastavení a k zamýšlení nad mnohdy neviditelnými či všedními skutečnostmi života. Černobílé ilustrace Jan Knap. Dotisk druhého vydání.

*Refugium Velehrad-Roma s.r.o.,
váz., přebal, křídový papír, 216x202 mm, 84 stran, 159 Kč*

BAJKY O MOUDRÉ SOVĚ

Tomáš Špidlík

Autor ve svých bajkách nabízí lidem současné doby základní „katecheze“ o smyslu a cíli života, o mravní síle a o vztahu

člověka k Tvůrci. Jednotlivé příběhy jsou také svědectvím toho, že i umělecká literární a poetická tvorba může být účinným a lidskému srdci blízkým nástrojem evangelizace. Knihu barevnými ilustracemi doprovodil Jan Jemelka.

*Refugium Velehrad-Roma s.r.o.,
váz., přebal, křídový papír, 216x202 mm,
60 stran, 185 Kč*

**SVITKY OD MRTVÉHO MOŘE
A ŽIDOVSKÝ PŮVOD KŘESŤANSTVÍ**

Carsten Peter Thiede

Autor zajímavým a přehledným způsobem přibližuje období rozbřesku křesťanství a vysvětluje, že svitky od Mrtvého moře, napsané hebrejsky a aramejsky ortodoxní židovskou sektou mezi lety 150 př. n. l. a 68 n. l., byly součástí větší knihovny, jejíž rukopisy dokazovaly, že křesťanství bylo částí početnějšího hnutí v židovské komunitě. Kniha však neobsahuje jen základní informace, ale vrhá nové světlo na různé aspekty historie a výzkumu svitků. Součástí knihy je také osmistránková příloha černobílých fotografií.

*VOLVOX GLOBATOR,
váz., přebal, A5, 304 stran, 349 Kč*

Objednávky knih – tel. 587 405 431, fax 585 222 803

Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803

Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz

Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese

www.maticecm.cz

772 00 Olomouc 2
147/2002
P.P.

TZ

**Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1**